Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Kurucu Meclis sahtekârlığı
faşist çetenin
halktan korkusunu yansıtıyor

Karkerên hemû
welatan yekbin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 8, Sayı: 162-163
11 Temmuz 1981

Cunta korkmaya başladı

Süleyman Sakalı

Uzun zamandır süregelen heyecanlı bekleyiş sona erdi. "Evren paşa" yönetimindeki askersel cunta, "hiç istemeden" ortadan kaldırmış olduğu demokrasiyi "geri getirme" yolunda ilk adımını attı ve Kurucu Meclis yasası MGK' dan oybirliğiyle geçti. Bu yasaya göre Kurucu Meclis, Danışma Meclisi ve MGK' nın toplamından oluşacak. Danışma Meclisi üyeleriyse illerden ve merkezden saptanan *uygun* adaylar arasından *yine* MGK tarafından atanacak. Böylece seçimle oluşmuş bir Danışma Meclisi'ne kavuşmuş ve demokrasiye dönüş yoluna girmiş olacağız. Bu temsilcileri halkın değil de MGK' nın seçmesini yeterli görmüyorsanız, o zaman kendi kendinize *MGK'yı kimin seçtiğini* sorun ve fazla da oyunbozanlık yapmayın!

Mizah bir yana, Kurucu Meclis yasasının açıklaması, faşist cuntanın demokrasiyle uğraşmaya hiçbir niyeti olmadığını bir kez daha kanıtladı. Yığınlardaki huzursuzluk ve hoşnutsuzluğu azaltamadığının, hatta birçok kesimde daha da arttırdığının bilincinde olan faşist cunta, *seçimle* gelecek olan Kurucu Meclis'in siyasal ortamı bir anda kızıştırabileceğinin korkusunu duyuyor. Bu nedenle de, "demokrasiye dönüş" yolunda önemli bir adım olarak ileri sürdükleri bu sahtekârlık, faşist cuntanın zayıflığını ve korkusunu teşhir eden ve *işte bu bakımdan önemli olan* bir gelişmedir.

Bu arada MGK'nin DİSK ve Türk-İş'e yönelik siyasetinin, Türk-İş'in Hür Sendikalar Konfederasyonu'ndan atılmasıyla kayalara bindirmesi de faşist cuntayı biraz daha köşeye sıkıştırmıştır.

Cunta, biriken tepkiler karşısında bunaldıkça bu tür manevralarla kazanın buharını boşaltmaya çabalıyor. Bu gelişmeler cuntanın köşeye sıkışmakta olduğunun belirtileridir. Yurt içinde ve yurt dışında kendisine karşı yığılan tepkiler karşısında demokratik görünme yolunda adımlar atmaya zorlanan cunta Kurucu Meclis türü sahtekârlıkla durumu idare etmeye çalıştıkça, hem daha çok açık verecek ve yıpranacak, hem de kaçınılmaz olarak hareketlenecek olan siyasal ortam, burjuvazinin ve cuntanın iç çelişkilerini biraz daha keskinleştirecektir. Bu nedenle Kurucu Meclis yasasının *ilkel* ve *kaba* bir göz boyama çabası olması, bu çabayı anti-faşist, demokratik mücadele içinde teşhir etme görevimizi azaltmıyor.

Türkiye'de Kurucu Meclis'in nasıl "seçileceği" açıklanırken, Türkiye finans-kapitalinin sömürgeleştirdiği Kuzey Kıbrıs'da başkanlık ve parlamento seçimleri yapıldı. Bu seçimlere katılımın %90 gibi çok yüksek bir orana ulaşması, ülkedeki siyasal ortamın hareketliliğinin ve yığınlardaki politizasyonun önemli bir göstergesidir.

Öte yandan, Türkiye finans-kapitalinin adadaki baş temsilcisi Rauf Denktaş'ın oyların yalnızca %52'sini alabilmiş olması ve parlamento seçimlerinde gericiler bir bütün olarak gerilerken CTP ve TKP'nin oylarının artması, bu hareketli siyasal ortamda önemli çalkalanmalara yol açabilecek gelişmelerdir. Yıllardır Kıbrıs halkının başına çöreklenen ve çeşitli manevralarla ve sahtekârlıklarla kendisini Kıbrıs Türk halkının temsilcisi olarak "seçtiren" Rauf Denktaş'ın bu seçimlerde aldığı %52 oy, Kıbrıs'ın yerli halkının çoğunluğunun artık bu kuklaya hayır dediğini gösteriyor. Denktaş'ın aldığı oyların yarıya yakınının Kıbrıs'a Türkiye'den getirilip yerleştirilen "göçmenler"den geldiğini unutmazsak, Kıbrıs'ın yerli halkının ezici çoğunluğunun Denktaş'a hayır dediği ortaya çıkar ki, bu çok önemli bir değişimdir.

Ayrıca, yıllardır Denktaş'a "rakip" durumda olan Dr. Küçük takımının, bu seçimlerde ortaya çıkan tehlikeli durumu görerek Denktaş'ı desteklemiş olması da başlıbaşına önemli bir değişimdir. Dr. Küçük'e "sen olmasaydın seçilemezdim" diyerek şükran duygularını ileten Denktaş'ın bu sözleri "durumun nezaketini" yeterince açıklamaktadır.

Öte yandan, parlamento seçimlerindeki oyların dağılımı da hiçbir partinin kesin ağır basmasına olanak tanımamıştır. Bu gelişmeler Kuzey Kıbrıs'da siyasal ortamı kızıştırmış ve yakın gelecekte daha da kızıştıracaktır. Bu da Türkiye'deki faşist cuntanın en istemediği, izin veremeyeceği bir durumdur. Nurettin Ersin'in seçimler sırasında "Anadolu'dan Girne'ye açtığımız yolu kapatmaya kimsenin gücü yetmeyecektir" ve "bir daha 1974'de geldiğimiz gibi gelmek istemiyoruz" yollu tehditler savurması, cuntanın Kuzey Kıbrıs'taki gelişmelerden ne denli huzursuz olduğunu gösteriyor. Kuzey Kıbrıs'da seçimler sonrasında faşist darbe tehlikesi artmıştır.

Faşist cuntayı köşeye sıkıştırmak ve onun yeni kanlı girişimlerini engellemek için çabalarımızı arttıralım.

İŞÇİNİN SESİ

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street,
London, N1, England
Baskı: Morning Litho Printers Ltd. (TU)
Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilemez

İÇİNDEKİLER

İşçinin Sesi'nin İkinci cildi çıktı.
10 sterlin karşılığı adresimizden istenebilir.

İSCİ MİZAHI

SAĞLIK BAKANLIĞI'NIN AÇIKLAMASI

Tüm dünya kamuoyuna,
Sağlık bakanlığımız yurt dışındaki bazı satılmış, bir avuç sahte Türk'ün menfi işkence propagandaları karşısında şu açıklamayı yapmak ihtiyacını hisseder:

Bugün Türkiye'deki gayet konforlu, bakımlı ve de sıhhi cezaevlerinde elektrik işkencesi yoktur. Maksatlı çevrelerin tahrif ettiği şey, cezaevlerinde babalarının evlerindeki gibi rahat eden 150.000 tutuklunun hepsinde, yani 150.000'inde de görülen romatizma hastalığına karşı uygulanan, romatizma hastalıklarının giderilmesine yönelik elektrik tedavisidir.

Ne yani, bu maksatlı sahte Türk çevreler menfi propaganda yapıyorlar diye biz, bu 150.000 insana ve onların romatizma hastalıklarının giderilmesine yönelik insani görevimiz olan elektrik tedavisinden vazgeçelim? Bu insanlığa sığar mı?

Biz sağlık bakanlığı olarak tıbbiyeyi bitirirken ettiğimiz hipokrat yemininden vazgeçer, zorunlu elektrik tedavilerinden vazgeçemeyiz. Vaz geçmeyeceğiz de. Bunu bütün dünya bilsin ve bizi anlayışla karşılasın lütfen... Saygılarımla... Sağlık bakanı falan filân... şu bu tarih

Kirve Kalender

EVREN'İN RAHATSIZLIĞI

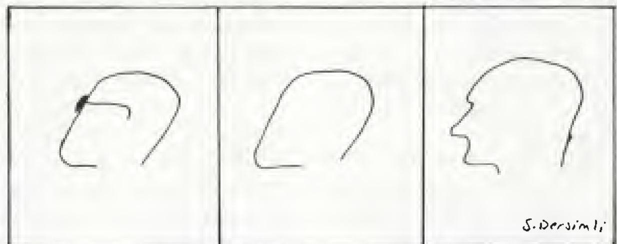
Evren, geceleri rüyasında sürekli olarak toplanan insan kalabalıkları görüp ter içinde uyanıyormuş. Sabahları toplantılara sararmış bir yüzle çıkıyormuş. Bu yığın korkusu o kadar ilerlemiş ki, futbol maçlarının yapıldığı Cumartesi-Pazar günleri stadyumlardan yükselen sesleri duymamak için odasından çıkmıyormuş.

Yetkililer bu işe bir çare bulmak için kafa kafaya vermişler: "Yığın eylemlerini, toplantı ve gösterileri yasakladık. Ama futbol maçlarını kaldıramayız. En iyisi amigolarla bir konuşalım" demişler. Amigoları toplamışlar. Durumun vehametini anlatmışlar. "Evren paşamızın sağlığı bozuluyor, lütfen seyirciyi idare edin, maçlarda sessizlik olsun" demişler.

Trabzon amigosu atılmış, "tamam" demiş, "Evren paşamızın dediğini aynen yaparız".

Durumu Evren'e aktarmışlar. Rahatlamış. Yüzüne renk gelmiş. Hatta, korkusunu bastırmak için bir gayret edip, Trabzonspor maçına gitmeye karar vermiş.

Maç günü gelmiş. Evren, ayaklarının ucuna basarak, ürkek ürkek stada girmiş. Amigo hemen işareti çakmış. Seyirciler ayağa fırlamış. Hepbir ağızdan, kusarcasına Evren'in yüzüne karşı haykırmaya başlamışlar. "Sessuzluk! sessuzluk!"

Yazısız

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Türk burjuvazisinin Ermenilere yaptıkları barbarlıktır

Değerli yoldaşlar,

Bu mektubumda, Yozgat'ın Çayıralan ilçesine bağlı köylerden Ermeni kıyımına, köylünün geçim kaynaklarının darlığına ilişkin bilgiler aktaracağım.

Çayıralan'a bağlı 32 köy vardır. Bu köylerin 3/4'ü ormanlık bölgede yer alıyor. Ormanlık bölgedeki köylerin halkını, çoğu Kürt olan alevi yurttaşlar oluşturuyor. Öteki köylerde daha çok Türkler, bir de çok az sayıda Çerkezler var.

Türk burjuvazi nasıl Kürt halkını kurşunladıysa, Kürdistan'ı yok saydıysa, Ermenilere karşı da aynı yöntemleri kullanmıştır. Seferberlik dönemi diye adı geçen 1930'lu yıllarda, Ermenilere göçe zorlayıcı baskılar uygulanmış ve kıyım yapılmış. Ben buna ve eski katliama ilişkin iki köyden örnek vereceğim.

Birinci örnek, Konuklar köyünden (eski adıyla Ünneç'den). Bu köyden B.K. adlı bir vatandaş Ermeni kırımını şöyle anlatıyor:

"Köyün kuzey batısına düşen bir dere var. Bu derenin adı Kızıldere ve yanındaki dağ da Kıllı Bayır. Ünneç'de özellikle Ermeniler yaşıyordu. O sırada Türkiye'nin birçok yerinde öldürülmeye başlanmıştı. Köyün ileri gelenlerine karar geldi. Toplandık ve Ermenilerin paralarını, topraklarını almaya, kendilerini kovmaya karar verdik. Ben de yanıma birkaç kişi alarak gittim. 5-16 yaşlar arasındaki Ermeni çocuklarını topladık, Kızıldere'ye götürdük. Yalnız ben 16 tane kestim. Şu anda 400 hanelik köyde 100 kadar Ermeni asıllı kadın var. Ermenilerin büyük kısmı apar topar göç etti. Kalanlar da evlenmeye zorlananlardır."

İşte köyün bu "ileri geleni", yani zengini, burjuvası, olayı kendi ağzıyla böyle anlatıyor. Şimdi köyde Ermenilere ait değerli hiçbir eser kalmamıştır. Yıkılmış bir kilisenin tek duvarı duruyor.

İkinci örnek Menteşe köyünden ve daha eski bir katliama örnektir. Zamanında bu köyün tahsildarlarından olan Lifat Pehlivan adlı gerici olayda baş rolü oynamış. Bu adam köye gelmiş ve uzun boylu, çatık kaşlı, iri, çok çalışkan, dokumacılık yapan bir Ermeni'nin daha bir yıllık karısını beğenmiş ve kocasını öldürüp, zorla kadınla evlenmiş. Kadının adı Maki. Maki 120 yaşında ölmüş ve ölürken, çocuklarının hatırı için katlandığı bu adamın yaptıklarını ve genel olarak Ermenilere uygulanan terörü torunlarına şöyle anlatmış:

"Köyün kuzey doğusunda Nallıyan adlı bir dağ vardır. Bu dağ yüksek ve meşeliktir. Gerici çeteler ellerinde balta, kazma, kürek ve piyade tüfekleriyle evleri bastılar ve Ermenilerin önce erkeklerini toplayıp, Nallıyan dağına götürdüler. Burada bini aşkın Ermeni'yi öldürdüler. Daha sonra kaçıp gizlenebilmiş olanları ormanda öldürdüler. Bütün Ermeni kadın ve çocuklarını, bir aylık bebelere dek, topladılar. Sizi kocalarınızın yanına götüreceğiz diyerek bizi Nallıyan dağına götürdüler. Orada sarıldık. Birçok genç kızı, olmadık işkence yaptıktan sonra öldürdüler. Bu arada çetenin elebaşısı olan Lifat Pehlivan beni beğendi ve benimle evlendi. Üstüme 4 kız daha getirdi ve sonra onları bir bir yok etti. Bu adam yalnız bizim köyde değil, bütün yörede çok etkiliydi."

Maki nine de işte bunları anlatmış.

Şu anda Çayıralan'a bağlı köylerde emekçilerin geçim kaynakları büyük ölçüde dış ülkelerde işçi olarak çalışan yakınlarıdır. Toprak verimsiz. Özellikle buğday, arpa, çavdar yetişiyor. Verim 1/8'i geçmez. Köylerin ortalama nüfusu 1000'in üzerindedir. Traktör sayısının köylere dağılımı ortalama 150 kadar. Köy emekçileri hızla şehire göç ediyorlar. Dış ülkelerde neredeyse her evden bir kişi vardır.

Bu köylerde topraksız ve az topraklı olanlar nüfusun %70'ini oluşturuyor. Çayıralan'da bir süt fabrikası var. Çandır'da bir yağ fabrikası var. Köylerde elektrik var ama yollar bozuk. Sağlık ocağı %5 köyde var. Medrese gibi gerici kurumlar yerleştirmeye çalıştılar ama tutmadı. Faşistler çok güçlü olduğu halde, örneğin Çayıralan-Boğazlayan Akdağ madeninde dernek bile kuramadılar.

Bu köylerde bunca Ermeni kırımı olmuştur ama bu kıyımlar Türk-Kürt-Ermeni emekçileri bölememiştir. Dış ülkelere gidenlerin birçoğu, ana taraflarından olan ve kıyımlar sırasında İstanbul'a göç eden Ermeni dayılarından aldıkları yardımla gittiler.

Yaşasın proleter enternasyonalizmi ve halkların kardeşliği!

R.A., İstanbul

"Konferansımız, Ermeni soykırımını ve ardından gelen sürgünü açıkça lânetler. Ermeni diasporası son bulmalı, topraklarını terketmek zorunda kalan Ermenilere, bu topraklara serbestçe dönme hakkı tanınmalıdır" (TKP II. Leninciler Konferansı Kararları)

İşçinin Sesi'nin kararlı tutumu önümüze yeni bir ufuk açtı

Değerli yoldaşlar,

Size bu ilk mektubumdur. Paris'de konfeksiyon emekçisiyim. Çeşitli sol guruplar içinde bulundum. Bir sene önce tanıştığım bir yoldaştan *İşçinin Sesi*'ni edindim. Daha sonra *Zayıf Halka*'yı okudum. Geçmişimi düşündüğümde solak bir savaşımdan başka birşey olmadığını gördüm. Beni önceleri düşündüren devrim tüccarlarının devrimi araç yaptıklarıydı. Bugün *İşçinin Sesi*'nin çizgisinde devrim benim için amaç oldu.

Paris'de *İşçinin Sesi*'nin tanıtılması amacıyla onaylamadığımız bir hareketin bayramına katıldık (Lutte Ouvriere — İşçinin Mücadelesi). Broşür ve kitap satarak amacımıza büyük ölçüde ulaştık. Kitaplarımızın İngilizce olması Alman, Avusturyalı, İrlandalı, İngiliz gurupların büyük ilgisini çekti.

Her hafta okuma gurubumuz devam ediyor. Gurup ortalama on kişiden oluşuyor. Okuma ve tartışmalar ilerledikçe ne kadar donatımsız olduğumu daha iyi görüyorum. Devrim adına yapılan alçaklıklara karşılık *İşçinin Sesi*'nin kararlı ve ödünsüz tutumu bizim için bir temel oldu.

Yoldaşça selamlar.

A.Ç.T., Paris

Sömürgeci faşist cuntaya karşı dayanışma

Değerli Dostlar,

Daha önceleri sizin gönderdiğiniz mektubun elime geçtiğini cevaplayan mektubumu, size göndermiştim. Son günlerde de gönderdiğiniz dergi ve kitapların elime geçtiğini haber vermek için yazıyorum. Bütün dergi ve kitaplarınızı gönderdiğiniz için fazlasıyla memnun olduk. Bizim yayınlarımızın da ve bildirilerimizin de ... vasıtasıyla elinize geçtiğini umut etmekteyiz.

Sömürgeci-faşist askeri cuntanın emekçi halklarımıza yaşamı zindan ettiği, devrimcileri, yurtseverleri ve komünistleri katlettiği koşullarda bütün devrimci güçlerin, bütün milletlerden komünistlerin dayanışması daha büyük bir önem taşımaktadır. Bu dayanışmanın içine yani kapsamına alınacak şeyleri sıralamaya gerek yoktur, bunlar bilinen şeylerdir. Devrimci güçlerin ve bütün milletlerden devrimcilerin bu pratik dayanışmalarını, merkezi görev olan, emekçi halklarımızın ortak mücadelesini amaçlayan daha ileri birlik düzeyleriyle perçinleşmesi için yaratmalıdırlar. Proleter devrimci hareketimiz de bunun gerçekleşmesi için kendi gücü oranında belli çalışmalar yürütmektedir. Ayrıca bu konuda çaba sarfeden devrimci siyasal güçlere de omuz vereceğimizi, o platformu güçlendireceğimizi açıkça belirtmeyi yararlı görmekteyiz. Gün mücadele ve emekçi halklarımızın ortak mücadele, dayanışma günüdür. Yoksa sömürgeci faşist askeri cunta daha da bir rahatlıkla emekçi halklarımız üzerinde baskı, şiddet ve

OKURLARIMIZ YAZIYOR

zulüm politikasını yürütecek, katliamlarına devam edecektir.

Bu noktada bir soruna daha işaret etmekte yarar görmekteyiz. O da *İşçinin Sesi*'nin daha önceki sayılarında *Ala Rızgari*'nin cuntayı faşist görmediğini belirten görüşlerinin belli bir yanılgıdan kaynaklandığına işaret etmektir. Bu yanılgının düzeltilmesi için daha önce de derginize yazılmıştı.

Devrimci içtenliğimizle, çalışmalarınızda başarılar dileriz.

S.M

Not: *İşçinin Sesi, Ala Rızgari'nin darbe sonrası yayınladığı bildiriye dayanarak, Ala Rızgari'nin darbeye faşist demediğini yazdı. Ala Rızgari'nin cuntayı faşist diye değerlendirmesi sevindiricidir.*

Oportünistler hakkında

Bir Kürt devrimcisinden aldığımız mektubu olduğu gibi yayınlıyoruz:

İşçinin Sesi redaksiyonuna,
Dostlar,
Yazıma oportünizme ve şovenizme karşı verdiğiniz mücadelede başarılar dileyerek başlamak istiyorum.

Bildiğimiz gibi bugün Türkiye Halklarının başına kara bulut gibi çökmüş faşist cunta iktidardadır. 12 Mart'tan dersler çıkarılmaya çalışılırsa, Türkiye'de NATO ve tekellerın bekçiliğini yapan faşist cuntanın iktidardan alaşağı edilebilmesi için "ANTİ EMPERYALİST DEMOKRATİK" cephenin oluşturulması zorunludur. Bu cephenin oluşturulması için bilimsel sosyalizme inanmış parti ve örgütler bu yolda büyük çaba sarf ediyorlar. Yalnız sözüm ona Komünist Partisi diye geçinen bir parti vardır, bu parti sözde kendisini Türkiye halklarının (tabii "halkları" terimini onlar değil, ben öyle düşündüğüm için kullandım) tek kurtarıcısı olarak görüyorlar. TKP' nin Sesi radyosu yine onların deyimiyle "Amerikancı askersel cuntaya"karşı dahi şovence çağrıda bulunuyor. Kürt demokratları diye söz ediliyor Sanki Kürtlerden sosyalist ve komünist yokmuş gibi, galiba bu beyler Kürdistan halkının bağrından kopmuş, sosyalizmin kararlı savunucusu "Kürdistan sosyalist hareketini" görmüyorlar. Hayır bu beyler görüyorlar, hem de öyle görüyorlar ki büyük darbeler yiyerek. Peki bu anlı şanlı komünistlere soruyorum, faşizm tahlilinin üstadı Dimitrov'un getirmiş olduğu tahlile katılıyorlar mı? Yoksa onlar da kendi yapmacık ideolojilerine göre ayrı bir tahlil mi getiriyorlar? Fakat gösteriyorlar ki bu beyler faşizmin ne olduğunu bilmiyorlar, veyahut ta bilmek işlerine gelmiyor. Sanki faşizm finans kapitalin, en barbar, en gerici ve en şoven diktatörlüğü değilmiş gibi. En barbar diyoruz, gözler önünde işkence, idam ve toplu katliamlar. Bunlar nedir? Hayır! Barbarlık değilmiş. En gerici diyoruz, yıllarca işçi sınıfı tarafından verilmiş mücadele ile alınmış bazı kısıtlı burjuva demokratik hakları vardı, ne oldu? Hiiç? Sanki kısıtlı burjuva demokratik hakları gitti, yerine demokratik haklar geldi. Meclisin feshedilmesi, anayasanın rafa kaldırılması, ne olmuş yani bundan daha iyisi ülkeyi faşist generaller çetesi yönetiyor ya! En şoven diyoruz, gözler önünde faşist generallar çetesi bağırıyorlar, bölücüler, hainler, vatan ve millet düşmanları. Türkiye Türklerindir gibi en şoven bir şekilde anons yapıyorlar. Kürdistan'da askeri manevralar yapılıyor, Kürtçe konuşma yasağı bırakılıyor, toplu katliamlar düzenleniyor. Hayır! Bütün bunlar şovenizm ve barbarlık değildir. Faşist generaller varsın NATO ve finans-kapitalin bekçiliğini yapsınlar, fakat şunu da unutmasınlar, Türkiye halklarının özgür günlerini zincire vuramayacaklardır. Yalnız bizim şu anlı şanlı komünistlere acıyorum, bütün bu olanları duyup gördükleri halde dilleri "FAŞİST CUNTA" demeye varmıyor. Galiba faşizmin kara bulutu bu beyleri hayaller dünyasına götürmüş. Bu nedir? Oportünizmin ta kendisidir. Çünkü işçi sınıfına yanlış yolu gösteriyorlar. Onlar da unutmasınlar ki işçi sınıfı en güçlü sınıftır. Onun balyozu altında oportünizm ve şovenizmin başı ezilecektir.

TKP'nin Avrupa'daki uzantısı FİDEF'in yayın organı *Kurtuluş* gazetesinin 237. sayısında çıkan gülünç bir haberi duyuracağım. "Türk-Sovyet dostluğu 60 yaşında" başlığıyla başlayan bir yazı ve ondan sonra devam ediyor: "Faşist generaller çetesinin ele başı" Evren'e "TC devlet başkanı" diye hitap ediyor ve akıllarıyla Evren'i anti-emperyalist, demokrasiden yana göstermeye çalışıyorlar. Bu ne demek oluyor, zaten apaçık gözler önünde, bütün siyasi hareketlerden yüzlerce ilerici, devrimci tutuklanıyor. Fakat oportünist TKP'ye dokunan yoktur, niye olsun ki, ne de olsa faşist cuntaya bir yönde hizmet etmiş oluyorlar, çünkü işçi sınıfına yanlış hedef gösteriyorlardır. Bunların yaptıklarına karşılık faşist çete başı Evren onlara özgürlük tanırsa hiç şaşılmasın.

Oportünistler, etrafında toparlamış oldukları gençlerin kafalarını kendi çürük ideolojileriyle dolduruyorlar. Onlar da büyük başların istemiyle Federal Almanya'da 19 Mayıs'ı, nasıl ki faşist generaller çetesi göğüsleri kabararak kutluyorlarsa, onlar da daha coşkulu bir şekilde kutladılar. Niye olmasın faşist generaller çetesi 1 Mayıs'ı yasakladı. Fakat bu beyler 1 Mayıs'ın yasaklanmasına karşı mücadele edecekleri yerde, burjuvazinin bayramı olan 19 Mayıs'ı kutluyorlar. Faşist cuntanın kulakları çınlasın ki bugüne kadar nasıl ki hiç bir güç 1 Mayıslara zincir vuramadıysa onlar da vuramayacaklardır. Ayrıca gazetenin iç sayfalarında Lenin ve Atatürk yanyana vurulmuş, altında da bir sürü demagoji. Oportünistler cuntanın Atatürkçülüğe sarılmasına tahammül edemiyorlar. Peki bu beylere soruyorum, "Atatürk o kadar ilerici biriydiyse Mustafa Suphi ve arkadaşları ne oldu?" Kurtuluş savaşında önce Kürtler kendilerine vaadedilenleri isteyince neler oldu? Kürt halkı nasıl katledildi? Alman faşizmi zamanında Hitler de insanları fırınlara doldurup yakıyordu, kurşuna diziyordu ve gebe kadınları süngüleyip öldürüyorlardı. Atatürk ise bu barbarlıkların en âlâsını yaptı. Yaptığı şeyler faşizmin ta kendisiydi. Fakat bizler bilimsel sosyalizme inanmışız. Onun için o zaman Türkiye'de henüz finans kapital olmadığından buna faşizm diyemiyoruz.

Kardeşler, bacılar, ilerici Kürt ve Türk halkı,

İşte bu oportünist beyler bütün bunları en ince ayrıntılarına kadar bildikleri halde gerçek yolu işçi sınıfına göstermeyip, onları oportünizmin bataklığına gömmeye çalışıyorlar. Ama şunu iyi bilsinler ki o pis ve düşmanca emellerine ulaşamayıp işçi sınıfından en büyük darbeyi yiyeceklerdir. Yiyorlar da.

Tüm Türkiye halkları,

Dimitrov'un da dediği gibi oportünizme karşı verilen mücadele aynı zamanda, faşizme de büyük bir darbedir. Bunu da kendimize rehber edinip mücadelemizi bileyelim.

Kahrolsun faşist cunta ve oportünizm!

Yaşasın Kürt ve Türk halkının anti-faşist mücadelesi!

Faşist cuntayı anti-emperyalist, demokratik cepheyle tarihin çöplüğüne atacağız!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Mücadelenizde başarılar diler, devrimci selamlarımı iletirim.

Şervane Azadi Beko

Not: Sizlerden ivedilikle istediğim, oportünizmin ve şovenizmin daha da teşhir edilmesini, siyasi hareket çıkarcılığı gözetmeksizin bu yazımı yayınlamanızdır. Çünkü siyasi görüşlerimiz bazı noktalarda ayrı olsa da, ortak hedefimiz olan oportünizm ve şovenizmin açık yüzünü kitlelere göstermek tüm ilericilerin en önde gelen görevlerinden biridir.

Barolar Birliği toplandı

Türkiye Barolar Birliği 14. Olağan Genel Kurulu toplandı. Temel insan haklarının, hukuk kurallarının ve demokratik işleyişlerin ortadan kaldırıldığı koşullarda toplanan Genel Kurul'un aldığı kararlar faşist cuntayı sergilemede ileri bir adım oldu. Aşağıda Genel Kurul'ca onaylanan kararların bir bölümünü aktarıyoruz:

Savunma ve yargı organları birbirlerini tamamlayan temel ögelerdir. Savunma ve hak arama mesleğinin varlığı ve etkinliği ancak yargı organlarının bağımsızlığıyla mümkündür.

Yürürlükteki Anayasa'mız, yargı erkini bağımsız mahkemelere vermiştir. Yakın tarihimizde çetin savaşımlarla elde edilen yargı bağımsızlığının, son çıkarılan 2461 ve 2462 sayılı ve Anayasa değişikliği niteliğindeki yasalarla tehlikeye düşürülmesini, Genel Kurulumuz kaygı ile karşılamaktadır.

Bağımsız hakim kararı olmadıkça, kişinin özgürlüğünden yoksun bırakılamayacağı, çağımız hukukunun vazgeçilmez bir ilkesidir. Terörle savaşım amacı ile gözaltı süresinin 90 güne çıkarılmasını uygulamada sakıncalar yarattığı ortaya çıkmıştır.

Hürriyeti bağlayıcı Hükümlülük kararlarına karşı Kanun yoluna başvurmak kişinin temel hakkıdır. Bu bakımdan Sıkıyönetim Yasası'nın uygulanmasında üç yıla kadar hapis cezaları için Yargıtay'a başvurma yolunun kapatılması eşitlik ilkesine aykırı bulunmakta ve kişinin savunma hakkını kısıtlamaktadır.

Bunun yanında cezaların ertelenmesi ve para cezasına çevrilmesi yetkilerinin Sıkıyönetim uygulamalarında hakimlerden alınması da Ceza Yargılamaları Hukuku'nun temel ilkeleri ve yargıda eşitlik kuralı ile bağdaşmamaktadır.

Gözaltına alınan kişilere, yönetimin karşı çıkmasına rağmen işkence yapıldığı savları yaygındır. Bu tür işlemler, hukukumuzda ağır cezaları gerektiren suç niteliğindedir. İşkence savlarında sanıkların kovuşturulmaları ve yargı önüne çıkarılmaları etkin bir önlemdir. Aynı derecede etkin bir önlem, savunmanın suçlama ile başlaması ilkesinin kabülü ve gözaltına alınan kişi ile avukatının ve yakınlarının görüşebilmelerinin sağlanmasıdır.

Savunma mesleğinin görevini gereği gibi ve onurla yerine getirmesi her tür baskıdan uzak, özgür bir ortamda çalışmasına bağlıdır. Son aylarda bir kısım avukatın somut ve yasal bir suçlama olmaksızın gözaltına alınmaları, meslek görevini yapılamaz duruma getirmektedir. Sanıkla ve sanığın işlediği ileri sürülen suçla avukatını bütünleştirmekten de kaynaklanan bu anlayış, kişinin savunma hakkı ile Savunma Mesleğinin işlerliğini tehlikeye düşürmektedir. Sıkıyönetim Yasasında Hakimle savcılar hakkındaki kovuşturmalarda öngörülen ve izin alınmasını içeren kuralın avukata da uygulanmasını gerekli görmekteyiz.

Cezaevlerinde, sanık ile avukatının görüşmesi sırasında alınacak güvenlik önlemlerinin, savunma hakkını kısıtlayacak boyutlara ulaşmaması gerekmektedir.

Gelir Vergisi ve Vergi Usul Yasaları'nda yapılan değişikliklerle getirilen Peşin Vergi düzenlenmesi nesnel kıstaslara ve gerçek gelire dayandırılmadığı için, uygulamada önemli sakıncalar getirmiştir. İllere ve ilçelere göre yükümlülerin ödeme güçlerini aşan çok farklı takdirlere gidilmiş, aynı mesleğin kişileri arasında bile, ülke düzeyinde eşit ve dengeli bir değerlendirmeye varılamamıştır.

Belirli sermaye ve tesislerde çalışan bir yükümlü ile, fikir uğraşısı içindeki yükümlüyü eş değerde tutmak, vergi adaletine ters düşmektedir.

Varsayımdan hareket etmeyen, somut ve nesnel dayanakları bulunan, kazanıldığı yıl içerisinde gerçek gelire göre vergi yükümlülüğünü saptayan bir sistemin getirilmesi gerekmektedir.

Anayasa değişikliği yapacak Kurucu Meclise kimlerin girip giremeyeceği konusundan önce, bu meclisin hangi yöntemle oluşturulacağı önem taşımaktadır. Anayasa değişikliğinde zorunluluk varsa, bunun Demokratik bir tartışma ortamında ele alınması ve yetkinin halkın iradesini yansıtacak bir meclise bırakılmasını gerekli görmekteyiz.

Ermeni katliamına karşı sesimizi yükseltelim

Türkiye'de faşist cuntanın Ermeni düşmanlığı körüklemesine karşı dünyanın çeşitli yerlerindeki Ermeni örgütlerinden tepkiler yükseliyor. İsveç Ermenistan Dayanışma Derneği'nin yayınladığı bir bildiride, Ermeni halkına karşı uygulanmış kırım ve sürgünler anlatıldıktan sonra şöyle deniliyor:

"Bugün Ermeni gençliği Ermenistan dışında büyümüş de olsa kendi ata topraklarına dönme özlemini ve bugünkü Türk hükümetlerinin hiç değilse yapılan bu haksızlığı kabul etmesini ve kendilerine dönüş hakkı vermelerini istemektedirler. Fakat Türk hükümetleri, katliam zamanındaki hükümetlerin politikasını doğru sayarak, bunu reddetmiş ve etmektedir. Ermenilerin sadece dönmesine değil ve hatta ziyaretlerine bile mani olmaktadırlar. İşte bundan dolayıdır ki Ermeniler için bugünkü Türk hükümetleri ile önceki hükümetler arasında fark yoktur ve bunlar da ötekiler kadar Ermeni düşmanıdırlar. Ermeni gençliği katliamdan 66 yıl geçmesine rağmen Ermeni ulusunun var olduğunu ve Ermeni halkının hakları için mücadeleden vazgeçmeyeceklerini Türk hükümetlerine ve dünyaya duyurmak istemektedirler."

TKP İkinci Leninciler Konferansı körüklenen Ermeni düşmanlığına karşı işçi sınıfının yanıtını duyurdu. Ermenilere uygulanmış tüm kırım ve baskıları lânetledi ve onların isterlerse Türkiye'ye dönebilme haklarını tanıdı. Bu hakları yaşama geçirmek Türkiye devrim hükümetinin görevleri arasında olacaktır.

Norveç'te anti-faşist bir yayın

Norveç'te Türkiyeli işçilerimizin çıkarmaya başladığı *Demokrat*'ın ilk sayısını aldık. *Demokrat,* Norveç'te işçilerimizin sorunlarını, Türkiye'de işçi sınıfı ve demokratik güçler üstünde faşist terörü yansıtmayı amaçladığını yazıyor.

İşçi sınıfımızın ve halkımızın Türkiye'de faşizme karşı zorlu bir savaş yürüttüğünü dönemde yayına başlayan *Demokrat* gazetesine çalışmalarında başarılar dileriz.

HABERLER

"Eylem ve güçbirliği 1 Mayıs mücadelesi ile gelişiyor!"

Komünistler Birliği merkez yayın organı *İleri*'nin 3(11). sayısında 1 Mayıs için, Komünistler Birliği, TKEP ve TKP Leninciler kanadı arasında kurulan eylem birliği bu başlıkla duyuruldu.

Yazının girişinde "komünist hareketin birliği üzerine" başlıklı 1981/1 no'lu kararda eylem birliği için Komünistler Birliği'nin öne sürdüğü ilkeler, SSCB'ye bağlılık, proletarya diktatörlüğünü benimsemek, devletin zor yoluyla yıkımını kabul etmek, Kürt halkının ayrı devlet kurma hakkının tanınması, illegal bir partinin önderliğinin kabullenilmesi ve demokratik halk devrimini benimsemek olarak belirleniyor. "Siyasal birliği sağlamak için Leninist ilkelere dayanmayı gözardı etmek ne kadar oportünist bir tavır ise yine ilkelerde birlik sağlandığı halde örgütsel birliğe gitmekten kaçmak da o kadar oportünist bir tutumdur" deniyor ve eylem birliği doğrultusunda aldıkları yol için şunlar söyleniyor:

"Bugüne kadar ilişki kurup tanımış olduğumuz TKEP ve TKP Leninci kanadının başlıca iki örgütlenme olarak yukarıda saptamış olduğumuz Marksist-Leninist ilkeleri benimsemiş olduklarını görmekteyiz. Doğaldır ki bu yaklaşımımız, henüz ilişki kuramadığımız, fakat bu ilkeleri benimsemiş başka gurupların bulunabileceği gerçeğini değiştirmez".

"Eylem ve güçbirliği üzerine" başlıklı 1981/5 sayılı kararda da "bir süreden beri sürdürülen ilişkilerin sonucu olarak TKP Leninist kanadı ve TKEP ile komünist düzeyde sürekli bir eylem ve güçbirliği yapılması kararlaştırılmıştır" deniliyor.

"Diğer siyasetten yayınların okunup değerlendirilmesi" görevi ile ilgili olarak ise şöyle söyleniyor: "Bu çerçevede önceden yapılan çalışmaların bir sonucu olarak TKEP ve TKP Leninci kanadının yayınları tartışmaya sunulmak üzere tüm birimlerimize kendi yayınlarımızla birlikte dağıtılmaktadır."

TKP II. Leninciler Konferansı'nın önerdiği illegal antifaşist savaşım merkezlerine benzer komitelerin kurulması için alınan karar "devrimci işçi komiteleri" üzerine başlığı taşıyor. Bu kararda şöyle deniyor: "Merkez Komitesi'nin devrimci sendikal örgütlenme ile ilgili olarak aldığı 1981/7 sayılı karar uyarınca komünist güç birliği yapılan TKP Leninci kanadı ve TKEP ile birlikte Devrimci İşçi Komiteleri örgütlenmesi kararlaştırılmıştır". Yine aynı kararda, "TKP'nin Lenincі kanadı ve TKEP ile yapılan güçbirliği toplantısında 1 Mayıs için ortak sloganlar saptanmış, bu sloganların Devrimci İşçi Komiteleri'nde Birleş! genel sloganı ile birlikte proletarya içinde kullanılması kararlaştırılmıştır" deniyor.

Kaçınılmaz sona doğru

Oportünizmin niteliği yığınlar önünde açığa çıktıkça, menşevik saflardan ayrılmalar artıyor. Almanya'da FİDEF'in içine düştüğü zavallı durum bunu somut olarak gösteriyor.

Son olarak, FİDEF'e bağlı Duisburg İşçi Derneği'nden bir gurup dernek üyesi ayrılmıştır. Bu ayrılan gurubun ayrılma nedenlerini açıklayan bildirisinde şöyle deniyor:

"FİDEF Türkiye'deki 12 Eylül cuntasının adını hâlâ koyamamıştır. Demokrasinin ve tüm insan haklarının boğazlandığı bir olguyla karşı karşıyayız. Bunun adını bilim koymuştur. Bu faşizmdir! Ve FİDEF'in dışında demokrasi saflarındaki herkes de bunu böyle adlandırmaktadır. Sadece FİDEF "askersel devirme", "askersel cunta" gibi anlama geldiği pek bilinmeyen yuvarlak sözlerle durumu idare etmeye çalışmaktadır. Olayın üzerinden altı ay geçmiştir. Cuntanın niteliği dört dörtlük bir biçimde ortaya çıkmıştır. Hatta konu FİDEF üyesi yüzlerce işçinin kafasında netleşmiştir. Ne acıdır ki, FİDEF üyesi işçiler cuntanın niteliğini başkalarının gayretiyle kavramaktadır...

"Diğer bütün yanlışlar bir yana, 12 Eylül darbesinin hâlâ faşist darbe olarak nitelendirilmemesi ... bu büyük, tarihi, bilimsel yanlış ileride hiç kimsenin hesabını veremeyeceği bir boyuttadır. Türkiye'de sivil ve askeri cezaevleri, kışlalar, hatta okullar siyasi tutuklularla doludur. İşkence, zulüm ve katliamlar kapitalist ülkelerin bile tepkisini çekecek boyutlara varmıştır. Bu vahim durum karşısında cuntayı adıyla çağırmamanın vebali büyüktür.

"Yukarıda saydığımız nedenlerle Duisburg İşçi Derneği'nden ve dolayısıyla FİDEF'ten ayrılıyoruz. FİDEF'ten ayrılmamız, asla işçi sınıfı saflarını terkettiğimiz anlamına gelmez. Bundan sonra da işçi sınıfı ve Türkiye halklarının mutluluğu ve yücelmesi doğrultusunda mücadelemize devam edeceğiz."

Bu olay gösteriyor k., oportünizm olgunlaştıkça, menşeviklerin saflarından ayrılmalar artacaktır. Komünistlerin görevi, bu kişileri Leninci saflara kazanmak olmalıdır.

Tarihsel yazgısı devrim olan Türkiye, 15-16 Haziran 1970'den tam 11 yıl sonra, 1981 yılının 15-16 Haziran'ına kapkara bir gericilik döneminde giriyor...

Bu kapkara dönemde işçi sınıfımızın ve tüm devrimci kadroların yolunu aydınlatan TKP II. Leninciler Konferansı Kararları'nın özenle vurguladığı gibi, "komünistler, devrim dalgasının yeniden kabaracağının, devrim hedefinin gündemden inmediğinin propagandasını sürdürmelidirler. *12 Eylül öncesi devrimci savaşlardan dersler çıkarmak eksikleri, yanlışları saptamak, onların giderilmesi için önlemler önermek,* devrimin yenilgisinde baş etken olan oportünizm ve sosyal-demokrasinin etkisini kırmak, *gelecek devrim dalgasının utkusunun temel koşuludur" (TKP II. Leninciler Konferansı Kararları — 1981) (abç).*

Bu nedenle ve "Gelecek Bizimledir" (*İşçinin Sesi,* no: 157, s.4) diyen komünist kararlılıkla, 15-16 Haziran'ın değerlendirilmesini hedefleyen yazımız, Paris'teki okuma gurubumuzun kollektif bir çalışmasıdır.

15-16 Haziran 1970 nedir?

Aradan 11 yıl geçmesine rağmen 15-16 Haziran'ın ne olduğunun, hâlâ yeterince kavrandığını iddia etmek gerçekten bir hayli iyimserliktir! Çünkü şimdiye kadar üzerine "menkibeler" yakılan 15-16 Haziran 1970 hep şanlı destansal bir olay olarak ele alınırken onun gerçek devrimci özü ve anlaşılması gereken yönü hem sağdan, hem de "sol"dan hep geçiştirildi. O hep "yığınsal çıkış", "büyük işçi direnişi", "sendikalar yasasına işçi sınıfının yanıtı" gibi, oportünist sosyal miyopluğun zavallı mantığı ile güdükleştirilmeye çalışıldı.

Örneğin "Bizim Radyo" 15-16 Haziran 1970'i "...yurdumuzda sınıf savaşlarının, *hak arama,* hareketi kurtarma mücadelelerinin yeni bir aşamaya vardığının" kanıtı olarak ele alırken (27.7.1970 tarihli yayından) (abç), buradan yola çıkarak "hak ara-

Onbir yıl sonra

ma"(!) düzeyine indirgediği bu savaşımı Kemalistlerin kuyruğuna takma özlemlerini şöylesine açık dile getiriyordu: "İşçi sınıfının 15 Haziran'da beliren savaşı ve bu savaş etrafında Milli Birlikçiler gurubundan, yani 27 Mayısçı subaylardan birlik ve dayanışma sağlayabilmesi, hareketin işçi sosyalist hareketin birliğini sağlayacak nitelikte olduğunu göstermektedir" (23.7. 1970 tarihli yayından). *"Büyük Millet Meclisi'nde hükümetin sıkıyönetim kararı görüşülürken, Milli Birlik gurubu, yani 27 Mayısçı subaylar iktidar ile Türk-İş koalisyonunun işçi sınıflarına saldırısına karşı devrimci sendikacıların yürüttüğü savaşı savunmuş, hatta benimsemişlerdir"* (26.7.1970 tarihli yayınından) (abç).

Evet, zavallı menşevik mantık ta o zamanlar bugünkü Kemalistliğiyle sırıtıyordu!

Aynı dönemde TİP 15-16 Haziran'a ilişkin şöyle diyordu: "...gelişen işçi mücadelesi karşısında bir çare arayan burjuva iktidar ve muhalefeti, 274 ve 275 sayılı kanunlarda değişiklik yapmayı düşünmüştür (...) Değişikliklerin bir tek amacı vardır: Türkiye'de sendikacılığı uydu sendikacılık haline getirmek (...) Hesap budur (...) Direnişi ayrıntıları ile burada anlatmaya gerek yoktur. Fakat *bilinmesi gereken husus, kanlı olaylara ve ölümlere işçilerin değil, işçilere karşı faşist baskı ve terör kullanan iktidarın sebep olduğudur (...) sıkıyönetim ilânı anayasanın açık bir ihlâlidir. Bunu yapmakla iktidar borç hanesine yeni bir anayasa suçu eklemiştir. (...)* Kavramları doğru kullandığımız zaman görürüz ki, değil üç-beş, yüzlerce ölü ile sonuçlansaydı bile *bu direnişi ayaklanma saymak yanlış olurdu"* (*Emek Dergisi*, no:2, s.1, 9 Temmuz 1970) (abç).

İşte reformizmin, burjuva anayasasına yeminli bağlılığın TİP'i getirdiği nokta!

MDD'ciler ise 15-16 Haziran'ı "işçi-ordu elele" sınırları içerisinde değerlendiriyordu: "Büyük işçi direnişi sırasında işçilerin bilinçli davranışı, Demirel iktidarını, son zamanlarda oynamakta olduğu büyük oyunu, hiç değilse er ve kıta subayı kademesinde, oynayamaz duruma getirmiştir. *Bu oyun ordu ile devrimci gençliği, işçileri köylüleri karşı karşıya getirerek uzaktan seyredip keyfine bakma oyunudur. Böylelikle ordu, şaibeli iktidarın halka karşı politikasının savunucusu olarak gösterilecek ve ordu ile devrimci güçler arasında uçurumlar açılacaktır (...) Türk ordusu tarihi geleneğine bağlı kaldı ve Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi bir iktidarın emrinde kendi emekçi halkına karşı koymadı.* Her toplulukta bulunabilecek birkaç gayretkeş ise, genellikle bilinçli subaylar tarafından hizaya getirildi" (*Aydınlık* Sosyalist Dergi, Temmuz 1970, no:21, s.193-199) (abç).

Bütün bu oportünist yorumlar 15-16 Haziran'ın ne olduğunun değil, ne olmadığının verileri olarak ele alınmalıdır! Ama 15-16 Haziran 1970 nedir? Bakın bu konuda azılı bir gerici "1917 Petrograd'ından 1970 İstanbul'una" adlı yazısında 15-16 Haziran'ı nasıl niteliyor: "1970 İstanbul ayaklanmasında" (M. Emin Aytekin — *Dünya* gazetesi, 20.6.1970).

Evet 15-16 Haziran 1970 bir işçi ayaklanmasıdır! 1968'lerden itibaren oluşan ve giderek derinleşen devrimci durumun bir ifadesi olan işçilerin kendiliğinden ayaklanmasıdır... Öznel ögenin nesnel gerçekliğin çok ardında kalmasından dolayı kendiliğindenliğin örgütlülük ve bilince üstün geldiği, şanlı bir ihtilâl provasıdır. Ve diğer önemli bir yanıyla da 15-16 Haziran 1970, 12 Eylül 1980'e varılmadan önceki 1 Mayıs 1980 gibi bir dönüm noktasıdır! Çünkü 15-16 Haziran 1970'i 12 Mart 1971 takip etmiştir.

15-16 Haziran 1970'den çıkan dersler

11 yıl sonra yine "yenilmiş ordular iyi öğrenirler" (Lenin) diyebiliyorsak, ondan devrimci dersleri çıkarıp, yaşama geçirmemiz Leninci, vazgeçilmez ödevimizdir.

15-16 Haziran 1970 "Türkiye'de işçi sınıfının devrime öncülük edip edemeyeceği" gibi bilim-dışılıklarının yoğun bir biçimde tartışıldığı, oportünist "gerillacılık", köylü devrimi" ya da "Kemalist cunta" teorilerin üretildiği bir ortamda, Marksçı-Leninci öğretinin şaşmaz bir biçimde kanıtlanması oldu. Bize Marksçı-Leninci ideolojinin teorik-pratik vazgeçilmezliğini ve her türlü sapma karşısında nasıl devrimci bir panzehir olduğunu öğretirken, oportünizme karşı savaşın burjuvaziye karşı savaştan ayrılamayacağı gerçeğini bir kez daha vurgulamıştır.

15-16 Haziran 1970, Leninci bir TKP gereksinimini gündeme getirirken, burjuva kuyrukçusu tüm tutum ve teorilere karşı siyasal yaşamdaki boşluğu Leninci bir TKP'nin doldurabileceğini kanıtlamıştır.

15-16 Haziran 1970 bize devrimci duruma uygun yeni savaş örgütleri yaratmayı, her türlü savaşımın devrim savaşımına bağlanması zorunluluğunu öğretiyor: "Temel olanı (sosyalist devrimi) gözden kaçırma, bunu başa al, bütün demokratik istemleri koy, ama buna (devrim hedefine-İ.S.) bağımlı kılarak, bununla eşgüdüm sağlayarak koy (...) Parça için savaşımla başlamış olmasına karşın ana şey için savaşımın birdenbire parlayabileceğini aklından çıkarma" (Lenin, c.35, s.267-278).

15-16 Haziran 1970 yığınların devrimci enerjisinin tarihsel gücünü kanıtlarken, bu devrimci enerjinin çarçur edilmemesi için öncelikle her türlü sendikalist ve oportünist anlayışın aşılarak ayaklanma sanatının Leninci perspektifte kavranmasının zorunluluğunu öğretiyor. Ayaklanma için önceden yoğun hazırlık gerektiğini, ayaklanmanın tüm ülkeyi saran bir devrim ateşine dönüşmesi zorunluluğunu öğretiyor.

Bitirirken

11 yıl sonra kısaca ve genel hatlarıyla değerlendirmeye gayret ettiğimiz 15-16 Haziran'ın bu yıldönümünde, o da yaşadığımız kapkaranlık gericilik dönemi şartlarında yeni 15-16 Haziranların, yeni ayaklanmalarının ama kendiliğinden değil, örgütlü, hazırlıklı işçi ayaklanmalarının kaçınılmazlığından eminiz.

Bu aşırı bir iyimserlik mi? Asla! Nesnel koşulların devrimci doğurganlığı gerçekçi iyimserliğimizin nedenidir!

Görevimiz faşist cuntaya karşı olanları devrime, sosyalizme inananları Leninci TKP'ye kazanırken, koşullar gereği yılgınlığa düşenleri devrimci coşkuya, bireysel çıkışların "sol" coşkularını Leninci bilince kavuşturmaktır.

Görevimiz Anadolu ayaklanmasına hazırlanırken Kürt-Türk komünistlerin Leninci birliğini ve halkların kardeşliğini sağlarken, bunun önündeki engellere karşı Leninizmin proleter enternasyonalci kızıl sancağını yükseltmektir.

Görevimiz kavgasız iktidar olmayacağını unutmadan, nesnel güçle gelenlerin nesnel güçle defedilerek faşizmin kahredilerek devrimin zaferinin gerçekleştirilmesidir.

Bu yolda tarihsel yazgısı devrim olan Türkiye'de, Yürükoğlu yoldaşımızın dediği gibi, faşist cuntaya karşı savaşımımız içinde: "Yığınları bilinçlendireceğiz, onlara güven vereceğiz, örgütleneceğiz. Yığınlarla birlikte saldırıyı hazırlayacağız. Komünist için saldırı 'öncü savaş' değil yığınlarla birlikte saldırıdır. Yığınlarla birlikte saldıracağız! Burjuvasına da, oportünistine de göstereceğiz ki, komünistin sancağı da, kanı da kızıldır" (R. Yürükoğlu, *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri*, s.49).

Paris'teki Okuma Gurubu
13 Haziran 1981

Bilmece

Soru 1: 49 senedir 5. Kongresi'ni yapmayan komünist partisi hangisidir?
Cevap 1: TKP'nin menşevikler klübü.
Soru 2: CHP'ye kuyrukçuluk yapan bir partinin bir gurubunu söyleyiniz.
Cevap 2: TKP — menşevikler.
Soru 3: Sınıf düşmanından izin ("TKP'ye özgürlük") isteyen kimlerdir?
Cevap 3: TKP — meşnevikler.
Soru 4: Türkiye işçi sınıfının enerjisini iktidarı almak için değil de, boşuna akıtanlar kimlerdir?
Cevap 4: TKP — menşevikler.
Soru 5: Proletarya diktatörlüğünü sözde kabul ediyor görünseler de özde etmeyenler kimlerdir?
Cevap 5: TKP — menşevikler.
Soru 6: CHP ile UDC'yi gerçekleştirenler kimlerdir?
Cevap 6: TKP — menşevikler.
Soru 7: İşçi sınıfının burjuvaziye karşı tüm kazandığı haklarını elinden alan ve devrimci durumu geçici olarak bastıran faşist cuntadan medet umanlar kimlerdir?
Cevap 7: TKP — menşevikler
Soru 8: Anadolu'nun tarihsel yazgısı devrime engel olanlar kimlerdir?
Cevap 8: TKP — menşevikler
Soru 9: Lenin'le M. Kemal'i "bir" tutanlar kimlerdir?
Cevap 9: TKP — menşevikler
Soru 10: Brejnef'le Evren'in resimlerini yanyana koyan, bu iki kişiyi eş değerli tutan yayın organı kimlerindir?
Cevap 10: TKP — menşevikler
Soru 11: M. Kemal'i göklere çıkaran kimlerdir?
Cevap 11: TKP — menşevikler
Soru 12: MHP'yi faşist cuntaya şikâyet edenler kimlerdir?
Cevap 12: TKP — menşevikler
Soru 13: İstiklal marşını kim benimsiyor?
Cevap 13: TKP — menşevikler
Soru 14: "Ulusların kaderlerini tayin hakkı"nı kabul etmeyenler kimlerdir?
Cevap 14: TKP — menşevikler
Soru 15: Kendi yaptıklarıyla kendilerini tarihin çöplüğüne atanlar kimlerdir?
Cevap 15: TKP — menşevikler
Soru 16: Artık komünist adını taşıyan bir partide kalabilmeleri olanaksız olan kimlerdir?
Cevap 16: Menşevikler.

A.C., İsveç

Arnavutluk Atatürk tör nleri düzenliy r

Aliye P. Atılgan

18 Haziran 1981 günlü *Hürriyet* gazetesinde küçük ama ilginç bir haber yayınlandı: "Atatürk'ün 100. yıldönümü için Arnavutluk'ta törenler düzenlendi".

Haberde, Arnavutluk hükümetiyle Türkiye faşist cuntasının aldığı bir ortak karara göre, Arnavutluk'ta "ulu önder Atatürk'ün tanıtılması amacıyla" bir kampanya düzenlendiği bildiriliyor. Bu kampanya içinde konferanslar, TV'de film gösterileri, başlıca gazetelerde yazılar yayınlanması, fotoğraf, resim sergileri yer alıyor. Ayrıca, Arnavutluk'un ünlü heykeltraşlarından birinin yaptığı bir "Atatürk büstü" de faşist cuntanın Arnavutluk temsilcisi "Türkiye Büyükelçiliği" ne armağan edilecek.

Gene habere göre, kampanyanın ilk adımlarından biri olarak Ankara Üniversitesi profesörlerinden biri, Prof. Özen Ozankaya Arnavutluk'ta iki konferans vermiş. Konferanslarından ilki Tirana'daki Kültür Sarayı'nda ikincisi Tirana Üniversitesi Konferans Salonunda "icra edilmiş"! Konferanslara başta Arnavutluk Kültür Bakanı Yardımcısı olmak üzere birçok "üst düzey yöneticisi"de katılmış. "İlgiyle izlenen" konferanslar sonunda dinleyiciler "Atatürk'ün askeri kişiliği ve devlet adamlığı" konularında sorular yöneltip, "burjuva Kemal'i" daha yakından tanımak fırsatını elde etmişler.

Bir sosyalist ülkenin kapitalist ülkelerle ekonomik, kültürel, çok yönlü ilişkiler kurmasını, böylece bir yandan daha gelişkin teknolojilerden, insanlık tarihinin yarattığı kültürlerden yararlanarak sosyalizmin üstünlüğünü tanıtlamasını yalnızca anlamakla kalmıyor, bunun zorunlu olduğunu savunuyoruz.

Türkiye'de faşizmin yerleştirilmesinde silah olarak kullanılan Kemalizme adını veren kişinin Arnavutluk'ta popülarize edilmesi, siyasal anlamda, faşist cuntaya omuz vermektir. Türkiye'ye arka çıkma siyaseti, Arnavutluk yöneticilerinin eleştirir göründükleri "Üç dünya teorisi"nin somut uygulamasıdır.

Ancak Arnavutluk'un yaptığı bu değildir. Çin'in "büyük ihaneti"nden sonra, kendini, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizminin yeryüzünde kalmış "tek temsilcisi" olarak gören Arnavutluk, ileri kapitalist ülkelerin geliştirdiği üstün teknolojiden yararlanmayı, doğru ve yanlış uygulamaları aynı çuvala koyarak, toptan reddediyor ve bunun "Amerikan dolarıyla sosyalizmi kurmak" anlamına geldiğini öne sürüyor. Sosyalizmle büyük ölçekli, modern endüstrinin kopmaz bağını bir kenara itip "uygarlığa kapalı bir sosyalizm" yolundan yürüyor.

Kapitalist dünyayla kurulması zorunlu ilişkileri kurmayan Arnavutluk, "üçüncü dünya ülkeleri arasında *bir parça etkinlik"* adına, Türkiye işçi sınıfına, emekçi halkına kan kusturan faşist cuntayla "dostane ilişkiler" kurmakta bir sakınca görmüyor. Faşist cuntaya şu anda ideolojik temel oluşturan Kemalizm propagandasını "proletarya devleti (!) eliyle" Arnavutluk halkına götürüyor.

Kemal *tarihi bir kişilik* olarak bir sosyalist ülke halkına tanıtılabilir. Ama *bir kez,* doğru değerlendirmenin de anlatılması gereklidir. Acaba Arnavutluk halkına söyleniyor mu ki, burjuva ideolojisinin Türkiye kimliği olan Kemalizm,ortaya çıktığı tarihsel taban nedeniyle baştan beri tutucu, anti-demokratik, yayılmacı, karşı-devrimci bir ideoloji olagelmiştir. Arnavutluk yöneticileri, Atatürk hakkında kampanyalar örgütlerken Türkiye Komünist Partisi'nin 15 yöneticisinin Karadeniz'in karanlık sularına boğulmasından Kemal'in sorumlu olduğunu Arnavutluk halkına söylüyorlar mı?

İkincisi ve en önemlisi, Kemal bugün yalnızca tarihi bir kişilik değildir, faşist cuntanın ideolojik yapısında yaşamaktadır. Bugün Kemal'i "tanıtmak" özel bir siyasal anlam taşıyor. Kemalizm "özünde var olan ve faşizmin rahatça üreyebileceği özellikleri nedeniyle" Türkiye burjuvazisinin faşist ideolojisi olma yönünde "ilerliyor". Faşist generaller Türkiye işçi sınıfının, emekçi halkın üzerine "Kemalizm silahıyla" yürüyor. Bugün Türkiye'de faşizmin yerleştirilmesi konusunda yaygın bir silah olarak kullanılan Kemalizme adını veren kişiyi tanıtmak amacıyla kampanyalar düzenlemek, Arnavutluk yöneticilerinin Türkiye işçi sınıfına gösterdikleri "ilginç" bir "proleter enternasyonalist" tutumdur!

Bu "ilginç" enternasyonalist tutum, Türkiye'deki Arnavutluk sempatizanlarını ol dukça zorluyor. *Halkın Kurtuluşu* Kemalizm konusunda suskunluk siyaseti izliyor. Burjuva ideolojisi karşısında suskunluk siyasetinin ne anlama geldiği ise bilinen bir gerçektir! Her devrimci için tek doğru tutum, doğruya doğru demek, yanlışı eleştirmektir!

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Karkerên hemû welatan yekbin!

İŞÇİNİN SESİ

Kurucu Meclis sahtekârlığı faşist çetenin halktan korkusunu yansıtıyor

Yıl: 8, Sayı: 162-163
11 Temmuz 1981

ÇEK-AL

YALANDAN YARDIM UMANLAR

R. Yürükoğlu

İtalyan Komünist Partisi, kendi burjuvazisi ile *"tarihsel uzlaşma"* tezini ortaya sürdüğünde dünya komünist hareketinde gürültü kopmuştu. TKP, İKP gibi bir parti olmadığından pek dünyanın diline düşmüyor ama TKP menşevik kanadının yıllardır uyguladığı *tarihsel uzlaşma* yanında İKP'nin çizgisi zemzemle yıkanmış kalır. Bu iğrenç tutumu dünyaya tanıtmak, ülke içinde paramparça etmek her devrimcinin görevidir.

İKP, Hristiyan Demokratlarla işbirliği yapma peşindedir. TKP, temel insan haklarını, her çeşit demokrasi görünümünü, parlamentoyu, siyasal partileri ortadan kaldıran işkenceci, terörist, faşist çeteyle "anlayışa varmak" için didiniyor.

İşte son zamanlarda menşevik basında iyice yoğunlaşan Atatürk ve Atatürkçülük övgüsü, bu amaca hizmet eden en önemli araç olarak kullanılıyor. Terörist çetenin "gerici-faşist kanadı"na karşı tutuk kaldığı için "Atatürkçü Evren Paşa"ya tatlı sert sitemler yollanıyor. "Gerçek Atatürkçüler"e sesleniliyor. Bu komedinin seyircilere kendini ayakta alkışlattıracak yanı *"Lenin-Atatürk dostluğu"*dur. Menşevik paçavralarda, radyoda, Türkiye'de "pişmanlar koğuşları"nda "Lenin-Atatürk dostluğu" üstüne söylevler gidiyor.

"Lenin-Atatürk Dostluğu" Lenin'i Küçük Düşüren Koca Bir Yalandır

Çinli lider Sun-Yat Sen Lenin'in dostuydu. Çünkü o emperyalistlerle gerçekten uzlaşmasız bir devrimci demokrattı. Lenin, Batı'da böylelerinin nesli tükenmişken, tarih sahnesine geç varan Doğu'da proletarya dışından hâlâ böyle devrimciler çıkabiliyor diyordu. Ama Kemal, Lenin'in gözünde hiçbir zaman dost bir yer tutmadı.

Böyle bir yer tutabilmesi için iki özellik gerekirdi. *Birincisi,* Kemalciliğin gerçek bir anti-emperyalist ideoloji olması, *ikincisi,* Kemal'in gerçek bir devrimci demokrat olması gerekirdi.

Kemalcilik-Atatürkçülük hiçbir zaman gerçek anti-emperyalist, gerçekten ilerici bir ideoloji olmadı. TKP II. Leninciler Konferansı (1981), Kemalciliğin ortaya çıkış dönemindeki niteliğini bilimsel bir durulukla şöyle belirlemiştir:

"Kemalciliğin biçimlenişi, Osmanlı İmparatorluğu'nun yapısına ve bu yapının geçirdiği evrime bağlı olmuştur. Osmanlı İmparatorluğu, merkezi feodal bir imparatorluktu. Osmanlı İmparatorluğu'nda kapitalizm geliştiği kadarıyla, imparatorluğun dağılma sürecine paralel olarak ve ağırlığıyla merkezi otorite aracılığıyla Prusya tipi yoldan gelişti. Bu süreçte ortaya çıkan burjuvaziye ve burjuva ideolojisine damgasını vuran önemli bir faktör, Osmanlı İmparatorluğu'nun *sömürgeci bir yarı-sömürge* olmasıdır. Bu durum, imparatorluk içinde boy veren Türk burjuva ideolojisinin ta başından, devleti korumak ve kopup giden sömürgeleri yeniden elde etmek açılarından statükocu ve yayılmacı bir karaktere sahip olmasına neden oldu.

"Osmanlı İmparatorluğu'nda burjuvazi Prusya tipi kapitalistleşmenin bir sonucu olarak eski egemen sınıf arasında boy verdi ve bu nedenle baştan beri statükoyu koruma doğrultusunda tutucu bir tutum takındı. İmparatorluğun sömürgelerinde burjuva hareketlerin gelişmesi ve bu sömürgelerin teker teker bağımsızlığa yönelmesi, yani statükoyu bozması da, bu burjuvazinin çok daha tutucu olmasını beraberinde getirdi. (...)

"Ziya Gökalplerin, Enverlerin, Talâtların, ideolojik ve siyasal önderliğini yaptıkları saldırgan ve yayılmacı burjuva ulusçuluğu, I. Dünya Savaşı sonundaki yenilgiyle, Kafkasya'da orduların kırdırılmasıyla ve Turan düşünün parçalanmasıyla noktalandı. Böylece 1917-18 yıllarında tamamen Anadolu'ya sıkışan Türk burjuvazisi, Türkiye Türkçülüğünü zorunlu bir dördüncü durak olarak benimsemek ve daha sonra yeniden *yayılmak* umuduyla "gerçekçilik" sınırlarına çekilmek zorunda kaldı. Kemalcilik-Atatürkçülük, bu durağın adıdır. (...)

"Türk burjuvazisinin egemen ideolojisi olan Atatürkçülüğün biçimlenişinde rol oynamış başlıca etkenler ve bunların sonuçları şöylece özetlenebilir. Sömürgeci bir imparatorluğun burjuvazisini yansıttığından yayılmacıdır. Yarı-sömürgeleşen ve çökmekte olan bir ülkenin burjuvazisini yansıttığından statükocudur. Ağırlığıyla Prusya-tipi kapitalistleşmeyle oluşan bir sınıfı yansıttığından hiçbir zaman demokratik olamamıştır. Tarih sahnesine yaşlı doğmuş bir sınıfı yansıttığından karşı-devrimcidir. (*TKP II. Leninciler Konferansı Kararları, 1981,* İşçinin Sesi Yayınları 21, II. Basım, s.46-49).

Kemalciliğin şoven, sömürgeci, anti-komünist *özü* ile Kemalci ***hareketin*** belirli bir tarihsel anda nesnel olarak gördüğü sınırlı ilerici işlevi de birbirine karıştırmamak gerekir. Kemalcilik, hiçbir zaman gerçek anti-emperyalist, ilerici bir ideoloji olmamıştır.

Öte yanda, kişi olarak Kemal bir devrimci demokrat ya da hatta gerçek bir burjuva demokrat bile değil, yarı-sömürgeleşen ama hâlâ sömürgeci bir devletin kalleş ulusçusuydu. Siyasal yaşama İttihat-Terakki'nin adamı olarak başladı. Kısa sürede onların arasında barınamadı ve padişahın has adamları arasına girdi. Halkın başlattığı kurtuluş savaşının başını tutması ve dizginlemesi için saray tarafından yüklü altın ve yetki belgesiyle "Samsun'a çıkartıldı". Yeterince güçlenene dek saraya saygılı kaldı. Ondan sonra kendisi halkın tepesine diktatör olarak oturdu. Herşeyin doğrusunu bilen, doğrusunu yapan, "halka rağmen halk için"lerden oldu. Emperyalistlerle ta baştan uzlaştı. Zaten ne şanlı Ekim Devrimi'ni gerçekleştirmiş Sovyet Cumhuriyeti, ne emperyalist Avrupa, Türkiye'nin haritadan silinmesinden yana değillerdi. Bu koşullar altında Kurtuluş Savaşı "kazanıldı". Kemal'in tarih kitapları bu gerçekleri yazmıyorlar.

Statüko Sorunu

Belki konuyu dağıtmak olur ama bir noktaya değinmek, tarihi ve Kurtuluş Savaşı'nı anlamaya yardımcı olacaktır.

Aşağı-yukarı tüm 19. yüzyılda Avru-

pa siyasal çevrelerini ve basınını en fazla meşgul eden sorun *"statüko sorunu"* olmuştur. Marks'ın ve Engels'in de bu konuda çok sayıda yazıları vardır.

Statüko sorunu nedir? O tarihlerde sınır komşularına orantılı olarak iyice güçlenen Çarlık Rusyası, Boğazlar ve Balkanlar yoluyla Akdeniz'e inmek istiyordu. Böylece petrolle Avrupa'nın arasına girecek, stratejik olarak da tüm Avrupa'yı avucuna alacaktı. Bu amaca ulaşmak için en kestirme yol, çürüyen Osmanlı devletinin ortadan kaldırılması ve paylaşılmasıydı. Bunu sağlamak için Çarlık Rusyası bir yandan sürekli olarak Osmanlılarla savaşıyor, bir yandan "Slavların kurtarıcısı" rolüyle Balkanlara sarkıyor, öte yandan da Osmanlı devletinin ortadan kaldırılması isteğiyle ardarda Avrupa devletlerine başvuruyordu. Rusya'nın hesabını iyi gören Avrupa devletleri ve özellikle dünyanın o dönemdeki "sorumlusu" İngiltere ise tam tersine statükonun korunmasını istiyorlardı. Tüm dış siyasetlerini statüko ilkesine dayandırmışlardı. Büyük Slav komşunun etkinliğinde küçük Balkan devletleri de, yeri Rusya tarafından doldurulacak bir Osmanlı boşluğu da Avrupa'nın işine gelmiyordu. Osmanlı devletinin "hasta adam" olarak o denli uzun yaşayabilmesinin sırrı Avrupa'nın bu tutumundadır.

Tabii, statüko ilkesi bir yanıyla da ezilen Balkan halklarının Osmanlı ezgisi altında kalması anlamına geliyordu. Marks ve Engels *bu nedenle* bu ilkeyi gerici olarak nitelemişler ve *Osmanlı sömürgelerine bağımsızlık* istemişlerdir. Ama, Rusya'nın paylaşma isteğine de hiçbir zaman "ilerici" gözüyle bakmamışlardır.

Ne yazık ki, pek çok Sovyet yazarı (kendi sınıflarının olmayan Çarlık tarihini aklayabilmek, Türkiye ile iyi komşuluğu geliştirmek amacıyla olsa gerek) bu konuda çok tutarsızdırlar. Konuyla ilgili Sovyet kitaplarında 3 fikir birlikte yer almaktadır:

1. Çarlık Rusyası Slav komşularını bağımsızlığa kavuşturan bir kurtarıcıdır.
2. Statüko ilkesi, Marks ve Engels'in de eleştirdiği gerici bir ilkedir.
3. Rusya'nın Osmanlı topraklarında, boğazlarda gözü olmamıştır.

Bunlara karşı ne denir?

1. Çarlık Rusyası, Akdeniz'e sarkmak, toprak kazanmak, Osmanlı'yı güçten düşürmek ve yok etmek için savaş yapmıştır. Balkan halklarının bu arada bağımsızlığa kavuşmaları, Çar ğın niyetini değil, doğan sonucu anlatır. Kendisiyle dost küçük ülkelerin varlığı Rusya'nın işine gelmiştir. Halkların bağımsızlığa kavuşmaları çok sevindirici, ilerici bir gelişmedir. Ama bu, Çarlığı ve niyetini de ilerici yapmaz. O, yayılmacı, sömürgeci bir imparatorluktu.
2. Marks ve Engels, statüko ilkesinin sömürgelerin bağımsızlığını önleyiciliğini eleştirmişler, ilkeyi bu nedenle gerici bulmuşlardır. Rusya'nın isteklerini ise hiçbir biçimde kabul etmemişlerdir. Statüko ilkesine karşı çıkışı, Rusya'nın tutumunu onaylamak gibi göstermeye kalkışmak, basit bir demagoji olur.
3. Rusya'nın Osmanlı topraklarında bal gibi gözü olmuştur. Osmanlı devletine karşı eylemleri bir yana defalarca ülkeyi paylaşma isteğiyle Avrupa'ya başvurduğu herkesin bildiği bir sırdır. Başka nasıl olur? Osmanlı'nın da Rusya'da gözü yok muydu? Tüm somürücü sınıf devletleri için böyle değil midir? Gücü gücü yetene.

Sovyet yazarlarının, çelişkili gerekçelerle Çarlığı aklamaya çalışmalarına gerek yoktur. Tarihin gördüğü en yayılmacı imparatorluklardan biri olan Çarlığın tarihi başka bir sınıfın tarihidir. Rus işçi sınıfını, Sovyet devletini bağlamaz. Türk sömürgen sınıflarının Ermenilere, Kürtlere, Slav halklarına karşı uyguladıkları soykırımlarının bizi, Türk işçisini, komünistleri bağlamadığı gibi.

Yine konumuza dönelim. 1919'lara gelindiğinde siyasal sahnede temel bir değişiklik yer alıyor. Rusya'da 1917 devrimi olmuş, dünya işçi sınıfı ilk devletine kavuşmuş. Her konuda açıklıktan yana Sovyet hükümeti, gizli anlaşmaları yayınlıyor, toprak peşinde koşma gibi sınıfına yabancı istemleri bir köşeye atıyor. Osmanlıyı paylaşma isteği de Çarlıkla birlikte gidiyor. Genç Sovyet devleti, ilk gününden Kurtuluş Savaşı'na büyük destek veriyor. Öte yanda Avrupa, Kemal'in Sovyetlere yakınlaşmasından önce telaşa düşüyor. Sovyetlere dost bir devlettense, kendisine dost devletçikler daha işine geliyor. Böylece, kısa süre için bir anlamda, 19. yüzyıldaki roller değişiyor. Ama Kemal'in gerçek niyetlerinin anlaşılması için çok zaman geçmesi gerekmiyor. İşte Kurtuluş Savaşı bu koşullar altında, bildiğimiz gibi sonuçlanıyor.

Bunları söylemekle, Kurtuluş Savaşı yıllarında halkımızın çektiği acıları, gösterdiği kahramanlıkları yok saymış olmuyoruz. Yalnızca daha geniş bir uluslararası çerçevenin içine oturtmuş oluyoruz. Kemal'in "Atatürk"lüğünün sınırını çiziyoruz.

Kemal'in ideolojisi, kimliği, yaptığı böyledir. Türkiye işçi ve emekçisine, komünistlerine yaptıklarını da iyi biliyoruz. Böyle bir Kemal hangi temelde Lenin'in dostluğu kazanacaktır?

Bakalım Lenin ve Komintern Ne Diyor?

Lenin, Kemal'in ve Kemalizmin kimliği hakkında hiçbir zaman yanılmadı. Onu Lenin yapan keskin görüşüyle her zaman Kemal'i yerli yerine oturttu. Daha 1920'de, Kemal'in en "keskin antiemperyalist" olduğu bir sırada Sovyetlerin 8. Tüm-Rusya Kongresi'nde Gürcistan konusuyla ilişkin olarak şöyle diyordu:

"Gürcistan felaketin eşiğindedir. Bize karşı Türk saldırısı planlanmıştı. Müttefikler bize tuzak kurarken, kendileri içine düştüler, çünkü Sovyet Ermenistanı bize geçti.

"Türkiye'de, tepedeki adamlar bizi Müttefikler'e satmaya hazır Kadetler Oktobristler, Milliyetçilerdir. Ancak, bunu yapmaları son derece güçtür. Müttefiklerin azgın baskısına karşı Türkiye halkının kini yükseldikçe yükseliyor ve biz bağımsız Azerbaycan Cumhuriyeti'ne müslüman köylülerin gerçek kurtuluşu için yardım ettikçe, Sovyet Rusya'ya sempatisi aynı oranda artıyor..." (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İngilizce Basım, c.42, s.246).

Lenin, Kemal'in emperyalistlerle pazarlığını, Sovyetlere saldırmaya hazırlanışını, Ankara'nın "cibilliyetini" ne güzel anlatıyor. Bu sözlerde "dostluk" var mı?

Komintern, Lenin'in önderliği altında, 1920 Temmuz'unda Kemalistleri Türkiye halkına şöyle tanıttı:

"Bazı efendiler ve beyler kendilerini yabancı kapitalistlere sattılar, ötekiler sizi silahlanmaya çağırdılar ve sizi yabancı işgalcilere karşı savaşmak üzere örgütlüyorlar. Fakat onlar ülkenizin iktidarını elinize almanıza, Sultan'ın asalaklarına sunduğu tarlaları ele geçirmenize, topraklarınızda mısır yetiştirmenize ve kendinizi beslemenize izin vermiyorlar. Eğer yabancı kapitalistler efendilerinize daha iyi koşullarda barış önerirlerse, liderleriniz yabancıların yardımıyla sizi yine zincire vuracaklar. Tıpkı büyük toprak ağaları ve eski memurların, yabancı orduların egemen olduğu yerlerde yaptıkları gibi."

Yine, Lenin'in önderliğinde toplanan Komintern 4. Kongresi 1922 Kasım'ında Türkiye emekçi yığınlarına yayınladığı çağrıda şöyle diyor:

"Angora'daki ulusçu hükümet Türkiye büyük burjuvazisi yararına bir iki ödün karşılığında emperyalistlerle uzlaşmaya hazırdır. Bu yeni siyasetini komünist partisini dağıtarak, tüm örgütlerini bastırarak, toplu tutuklamalara ve hapisteki yoldaşlarımıza karşı barbar uygulamalara girişerek, son olarak da İstanbul'daki Türk İşçi Sendikası'nı (Amele Teali Cemiyeti — R.Y.) kapatarak uygulamaya koydu..."

İşte Lenin'in Atatürk'e dostluğu bu kadardır!

Menşevikler Neden Bu Yalana Sarılıyorlar?

Menşevikler, söylediklerinin yalan olduğunu bile bile neden bu yalana yapışıyorlar? Terörist cuntaya neden faşist demiyorlarsa, hatta ılımlı göstererek "tarihsel uzlaşma"yı "tarihsel satış" düzeyine çıkarıyorlarsa ondan.

İflah olmaz ödlek oportünistlikleri gereği iki nedenle bu yalana sarılıyorlar. *Birincisi* ve asıl önemlisi, onlar için Türkiye'de devrim, dünya devrimi, Sovyetler Birliği'nin gerçek çıkarları gibi kavramlar söz konusu değildir. Onlar devrimi düşünmüyorlar. Cuntaya faşist derlerse, Lenin'in Kemal'e dostluğu diye birşeyin olmadığını söylerlerse, Kemalciliğin kimliğini ve bugün aldığı anlamı açıklarlarsa, Sovyetlerle Türkiye'nin "iyi komşuluk ilişkilerini" bozacaklarını sanıyorlar herhalde. Ne var ki, iyi komşuluk ilişkileri, ekonomik ilişkiler asıl olarak iki taraf için de nesnel zorunluluğa dayanan ilişkilerdir. Bilimsel-tarihsel gerçekleri söylemekle de, söylememekle de çok bir şey değişmez. Sonra, TKP turizm bürosu değil, Türkiye Komünist Partisi'dir.

Menşeviklerin Lenin-Atatürk dostluğu yalanına sarılmalarının *ikinci* nedeni de, tüm devrimci ve demokrat örgüt ve kişilere yönelen terörden kurtulma çabası olsa gerek. Böylece terörist cuntanın düşmanlığını daha az çekeceklerini düşlüyorlar. Tabii, sorunlara sınıfsal açıdan bakmadın mı satranç gibi oynadığını sandığın siyaset oyunu birdenbire pişpiriğe dönüyor. Hem bir takım öznel varsayımlar üstüne kurduğun şato çöküyor, istediğin olmuyor, hem devrimciler arasında iyice kimliğin ortaya çıkıyor. Bu iş de böyle oldu. Haziran ayı içinde partinin iki kanadından da geniş sayıda yoldaşımız tutuklandı. Terörist çete, uluslararası tepkisinden çekindiğinden olacak, bu tutuklamaları basına yansıtmadı. İçerde de belli bir fark sürdü. TKP-*İşçinin Sesi*, öteki devrimcilerle birlikte eziyet koğuşlarında, menşevikler ise, tövbe edenlerle birlikte "pişmanlar koğuşları"nda. Ziyaretçileri geliyor, radyo dinliyorlar vb. Önemli olan şu ki, iğrenç taktikleri yanlarına kâr kaldı.

Komünistler Gerçekleri Söylüyorlar

Ne ilginçtir ki, TKP Kemalciliği 1920-1930 arasında geneliyle doğru değerlendirmiş, Şevket Süreyya çeşidi komünistliğe karşı durmuştur. Komintern'de 1922'de Orhan Yoldaş, 1928'de Fahri Yoldaş, bazı sallantılı formülasyonlar dışında doğru değerlendirmeler yapmışlardır.

Şimdi, bunlardan ikincisinden bazı bölümler okuyalım. Alıntı yaptığımız yazı 1928'de Komintern Uluslararası Basın Haberleşme Bülteni'nin 76. sayısında yayınlanmıştır. Bu yazıyı seçmemizin bir nedeni bir tarihde İ.Bilen'in bize, Fahri'nin kendi kullandığı bir ad olduğunu, bu konuşmayı kendisinin yaptığını söylemesidir. Dün inanmıştık. Bugün, belge görmeden birşeye inanmaya olanak yok. O denli yalan söylediler ki. Herneyse, eğer bu konuşma İ.Bilen'in ise, o kişinin bugünkü dramını da iyi sergiler. Okuyalım.

"Emperyalistlere karşı utkudan sonra kendi iktidarlarını kuran Kemalistler, iktidarlarına, Türk olmayan unsurlar, emperyalizmin ajanları komprador burjuvazi pahasına, en azından minimum bir ekonomik taban döşemek amacıyla politik iktidardan yararlandılar. Bu aşamada, yalnızca eski atölye ve fabrikaları yenileştirmek için değil, yenilerini açmak ve rakiplerini ezmek için işe koyuldular. Vergilendirmede olağanüstü bir artış,ekonomik iktidarlarını kurmak ve endüstriyel gelişme için devlet fonlarının artan ölçüde kullanımını gözlüyoruz. Tekelci yöntemlerin uygulanmasını ve ülkede sermayenin mobilizasyonunu görüyoruz. Bu gelişme birkaç yıl sürdü ve Türk ulusal burjuvazisini ezeli rakiplerine, komprador burjuvaziye yaklaştırdı.

"Bu gelişme aşaması, bir buçuk yıl kadar önce sona erdi. Kemalizm, daha çok gelişemeyeceği bir noktaya geldi. Burjuvazi birikimi arttırmak ve hızlandırmak zorundadır. Ama ulusal burjuvazinin, önce kullanılan yöntemlerle bağımsız gelişmeyi güvence altına alma girişimleri başarısız oldu. Şimdi artan ölçüde sermaye ithal etmek zorundalar. Kemalizm, işçi yığınlarının sömürüsünde emperyalist sermayeyi ortaklığa almak zorundadır. Emperyalizm bu durumdan yararlanmıştır. Kemalist burjuvaziyi, Musul sorununu ve geçenlerde de kamu borçları sorununu kendi çıkarına çözümlemeye zorlamıştır. Bu çok önemli iki noktada Kemalizm emperyalizme teslim oldu. Ama hepsi bu kadar değil. Emperyalistlerin iştahını doyurmak için, Kemalizm yabancı sermayeye daha da büyük ödünler vermek zorundadır. Böylece Kemalizm, ülkenin bağımsızlığına ihanet yoluna itildi.

"Bu durumun bir öteki sonucu da işçi sınıfına uygulanan ağır baskıdır. Kemalist burjuvazi yalnızca komünist harekete değil, aynı zamanda devrimci sendikalara ve savaşımdan korkmayan tüm işçi örgütlerine baskı yapıyor. Böylece Kemalist burjuvazi tamamen karşı-devrimci kampa geçmiştir. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde, utkusal olduğunda bile karşı-devrimin safına geçen ulusal burjuvazinin karakteristik örneğini temsil ediyor. Ayrıca görüyoruz ki, kapitalist gelişme yoluna giren sömürge ve yarı-sömürge ülkeler, kapitalizmin daha çok gelişmesini bağımsız olarak yürütememektedirler. Belli bir süre sonra yabancı sermayenin etkisi karşısında teslim olmak zorunda kalıyorlar. Kurtuluş savaşımını utkuya ulaştırmış ama sosyalist gelişme yoluna girmemiş bu ülkeler, yavaştan yarı-sömürge ülke durumuna geri dönüyorlar. Bu Kemalist kapitalist Türkiye için de geçerlidir. Kemalistler daha şimdiden emperyalist burjuvaziyle, örneğin İtalyan kapitalizmiyle anlaşmalar imzalıyorlar. Bu anlaşmalar, Sovyetler Birliği'ne ve uluslararası proletaryanın devrimci cephesine karşı savaşa yöneliktir. Bu, Kemalizm'deki yeni dönüşümün en karakteristik yanıdır. Bu, ikinci aşamadır. Sömürgeleşme, Türkiye'yi emperyalizme bağlama aşamasıdır. Ulusal burjuvazinin ihaneti ve tamamen karşı-devrime geçişi aşamasıdır.

"Bu durum, doğal olarak, bizim saflarımızda da yankılandı. Kemalizm ve Parti'nin izlemesi gereken yol üzerinde görüş ayrılıkları çıktı. Parti'de bir kesim, Türkiye'deki kapitalist gelişmenin anti-militarist bir karakter taşıdığı ve bu dönemde burjuvazinin yalnız kendi sınıf çıkarlarını değil, Türkiye'deki tüm sınıfların çıkarlarını temsil ettiği görüşündeydi. Buna göre, Kemalizme karşı politik savaş, ya da sınıf savaşı değil, olsa olsa ekonomik savaşım — işçilerin koşullarını iyileştirmek, kesimsel istemler için savaşım — yürütmeliydik. Kapitalist sisteme karşı devrimci saldırı yok. Bu nedenle de öncü yığın partisi değil bir çalışma gurubu olmalıydı.

"Ağır terör karşısında şaşıran, burjuvazinin işçi sınıfına karşı aldığı sert önlemlerden umutsuzluğa kapılan ve ajan provokatörlerin ihanetlerinden acı duyan öteki kesim daha değişik yanlışlar yaptılar. Bireysel kahramanlık eylemlerine başvurdular. Kemalist sendikalardaki işçileri terk ettiler. Sendikal hareketin birliği için savaşımı bırakıp, hareketi bölmeyi savundular. Anarşistçe yanlışlar yaptılar. Güçlü sekterlik belirtileri ve eğilimleri gösterdiler. Çok sola kaydılar, yalnızca gelişmiş kapitalist ülkelerde geçerli olabilecek sloganlar savundular. Türkiye burjuva devrimi geçirdi ama bu devrim, burjuva demokratik devrimin tüm görevlerini yerine getirmedi. Tarım devrimi yapmadı, ulusal sorunu çözmedi, vs. Türkiye'de yarı-feodal kalıntılar var. Türkiye, örneğin Almanya gibi, ileri derecede endüstrileşmiş, gelişmiş bir ülke değil. Nüfusun çoğunluğu köylü küçük üreticilerdir. Bu

nedenle, Türkiye proletaryasının görevi, ancak, işçi köylü diktatörlüğünden proletarya diktatörlüğüne geçmek olabilir. Geçiş dönemi Türkiye'de kısa olacaktır, çünkü endüstri belli ölçüde gelişmiştir. Oldukça büyük ve yeterli bir işçi sınıfı ve yığınlarla bağlı bir Komünist Partisi vardır. Söylemeye bile gerek yok ki işçi köylü diktatörlüğü işçi sınıfının doğrudan öncülüğü ve hegemonyası altında olmalıdır. TKP'nin izlemesi gereken doğru çizgi budur. Somut durumun çözümlenmesinden çıkan doğru perspektif budur.

"Bu dönemde Komünist Partisi'nin görevleri: Parti'yi örgütsel olarak güçlendirmek ve onu bir yığın partisine dönüştürmek. İşçi yığınlarını, özellikle örgütsüz işçileri sendikalara kazanmak. İşçi sınıfı içinde en başta sağ tehlikeye karşı durmak, solu eleştirerek yok etmek. Türkiye'nin işçi yığınlarına Kemalistleri, ülkenin bağımsızlığına, devrime ihanet edenler olarak sergilemeliyiz ve Kemalist burjuvaziye karşı işçi ve köylülerin devrimci savaşkan cephesini kurmalıyız. Kemalizme, onun Sovyetler Birliği'ne karşı savaş hazırlıklarına karşı durmak için yorulmak bilmez bir kampanya yürütmeliyiz. Bu dönemde TKP'nin görevleri bunlardır."

Şurasını açıkça görelim ki bugün Türkiye solunda *İşçinin Sesi* dışında Kemalciliği-Atatürkçülüğü bu yazı gibi açık ve cesur belirleyen bir akım yoktur (Kürt devrimci hareketlerini bu çerçevenin dışında tutuyoruz. Onların büyük çoğunluğu doğru değerlendiriyor. Bir Kürt devrimcisi için ezen ulusun burjuvasını değerlendirmek oldukça kolaydır. Onlar için asıl zor alan kendi tarihlerini kendi kişilerini doğru değerlendirmektir). Türkiye Komünist Partisi—*İşçinin Sesi* kanadı, II. Leninciler Konferansı, "bugün burjuva ideolojisine karşı savaş, Kemalciliğe, Atatürkçülüğe karşı savaş olarak önem kazanmıştır" saptamasını yapmıştır. "Atatürkçülüğe karşı ideolojik savaşın hem yurt içinde, hem de yurt dışında yükseltilmesini" acil görev olarak belirlemiştir.

Anlaşmazlığımız Yalnızca Dünde Değil Asıl Olarak Bugündedir

Menşeviklerle Atatürkçülük konusundaki anlaşmazlığımız yalnızca Kemal'in ve ideolojisinin, hareketinin değerlendirmesinde de değildir. Dünü değerlendirmede değildir. Asıl olarak Atatürkçülüğün bugün içeriğini, işlevini değerlendirmededir.

Menşevikler, ideolojinin de yaşayan, canlı bir varlık olduğunu, zaman içinde şu ya da bu yana evrimlendiğini, geliştiğini unutuyorlar. Ya da öylesi işlerine geliyor. Zamandan mekandan ayrı bir "Atatürkçü" nazar boncuğunu her iyi geçinmek istedikleri kişinin boynuna asıyorlar.

Atatürkçülük ortaya çıkalı 50 yılı aşmış. Bu süre içinde Türkiye burjuvazisi bambaşka bir sınıf olmuş. Finans-kapitale büyümüş, holdinglerde örgütlenmiş, tekeldışı kesimlerini "aylığa bağlamış", emperyalistleşme aşamasına varmış. Böyle gericileşen bir burjuvazinin ideolojisi de, bu gelişimi yansıtacak biçimde iyice gericileşmez mi? Atatürkçülüğün ta başından beri nasıl bir ideoloji olduğuna yukarda kısaca değinmiştik. Ama 50 yıl sonra, o noktada bile kalabilir mi? Dünkü Atatürkçülüğü menşeviklerin değerlendirişleri bir suçsa, bugünkü Atatürkçülüğü ayırdetmemeleri çok daha ağır bir suç değil midir?

TKP II. Leninciler Konferansı kararları, günümüzün siyasal sorunlarını anlamada paha biçilmez bir öneme sahiptir. Bu konuda da açık kesin belirleme getirmiştir:

"Faşist cuntanın Kemalciliğe-Atatürkçülüğe sıkıca sarılması hiç de şaşırtıcı değildir. Sömürgeci bir geçmişin mirasçısı olan fakat daha güçlü emperyalist burjuvazilerden tokat yemiş bulunan Türk burjuvazisinin ideolojik evriminin dördüncü durağı olan Atatürkçülük, bugün Türk burjuvazisinin ülkeyi emperyalist bir konuma yükseltmek için kullandığı şovenist-yayılmacı bir ideolojidir. Bugün Kemalcilik Türk burjuvazisinin emperyalistleşme aşamasının ideolojisi olarak yeni bir ivme kazanıyor. Faşist cunta, liberallerin ve oportünistlerin katkılarıyla Kemalciliğe kazandırılan popülariteden yararlanarak, hem yığınlar üzerinde faşizmin ideolojik etkinliğini artırmaya, hem de bölgemizde Sovyetler Birliği'ne ve Arap halklarına karşı ciddi bir tehlike oluşturan yayılmacı bir Türkiye dikmeye çalışmaktadır.

"Türk burjuvazisi dışa açılma gereksiniminin bir sonucu olarak Kuzey Kıbrıs'ı işgal etmiştir. Faşist cunta Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'nin ayrılmaz bir parçası olduğunu açıkça söylemektedir. Daralmış ve paylaşılmış bir dünya emperyalist sistemi içinde yayılma gereksinimi duyan finans-kapitalin Kıbrıs'ın dışında öteki Orta Doğu ülkelerine karşı da saldırgan bir tavır alması büyük bir olasılıktır. Basında Kerkük ve Musul üzerine açılan kampanya bunun ciddi bir belirtisidir.

"Askersel olarak daha güçlü, NATO' nun bölgeye dolaysız müdahale etmesinin bir manivelası, Orta Doğu'da "öncülüğe" güreşen bir Türkiye'nin Sovyetler Birliği için de bir tehdit unsuru olduğu açıktır. Atatürkçülüğün özünde anti-Sovyetik bir ideoloji olmadığını öne sürmenin hiçbir gerçek temeli yoktur. Atatürk-Lenin dostluğu gibi sınıfsal özden yoksun yakıştırmalara dayanmak affedilmez bir bilinç bulandırmadır.

"Geçmişte Kemalci yönetimler İslamcılığı çıkarları gerektiğinde nasıl kullandılarsa, bugün de faşist cunta aynı yöntemi kullanmaktadır. Faşist cuntanın İsrail'le diplomatik ilişkilerini asgari düzeye indirdiği, Orta Doğu'da Türkiye'nin "öncü" olduğundan sık sık söz edilmeye başlandığı bugünlerde kullanılan İslamcılık, Türk finans-kapitalinin Arap ülkeleri üzerindeki etkinliğini artırmaya çalışmasının bir manivelasıdır.

"Atatürkçülük, tüm bu uygulamaları, özünde varolan ve faşizmin rahatça üreyebileceği özellikleri nedeniyle kolayca kapsayabilmektedir. Atatürkçülük, tarihsel gelişimi içinde faşist bir ideoloji olarak ortaya çıkmadı. Ama, "sınıfsız-imtiyazsız kaynaşmış toplum", "tek parti-tek şef", "merkezi-güçlü devlet" gibi temel önermeleriyle, bugün emperyalistleşmekte olan finans-kapitalin istemlerine güzelce uymaktadır. Faşist iktidarın Atatürkçülüğe sarılması, onun hem bu özelliklere sahip olmasından, hem de burjuvazinin egemen ideolojisi olmasından ileri gelmektedir. Korporatif toplumu, monolitik devlet yapısını oluşturmaya koyulan faşist cuntanın sınıflararası barışı, güçlü devlet anlayışını, toplumda özveriyi ve bürokratik disiplini Atatürkçülük'le bağlaması boşuna değildir."(*TKP II. Leninciler Konferansı Kararları,* s.51-53)

Her köpeğe Bir Isırma Hakkı

Geçenlerde bir yoldaşımla konuşurken bambaşka bir anlamda anlattığımız bir kuralı burada yinelemek istiyorum. Sanırım buraya daha iyi uyacak.

İngiltere'de çok eskilerden gelen, yasa yerine geçen bir yazısız kural varmış. Bugün de uygulanıyor. Bu kurala göre her köpeğin yalnızca bir kez ısırma hakkı vardır. İkincisinde köpeği yok ediyorlar, sahibine de ağır ceza veriyorlar. Bu kuralın ardında şöyle bir düşünce yatıyor. İnsan, köpeğin ısırma huyu olduğunu bilmeyebilir ve ilk seferinde gafil avlanabilir. Ama ikinci kez ısırırsa insanın bir özrü kalmamıştır.

1971'in 12 Mart'ında TKP yoktu. O tarihe gelen hesap defterini de, 1973-1980 arası oportünistlerin yaptıklarını da bir yana koyalım. Ama menşevik köpek 1981'in 12 Eylül'ünde fena ısırdı. Türkiye solunun içine düştüğü durum da, çekilen anlatılmaz acılarda, işçi ve emekçi yığınların kahrında en büyük suç bu köpeğindir. Bu köpek bir daha ısırmamalıdır! Isırırsa, bu kez suç bizim, hepimizin olacaktır!

Mannheim'da Yaz Taarruzu

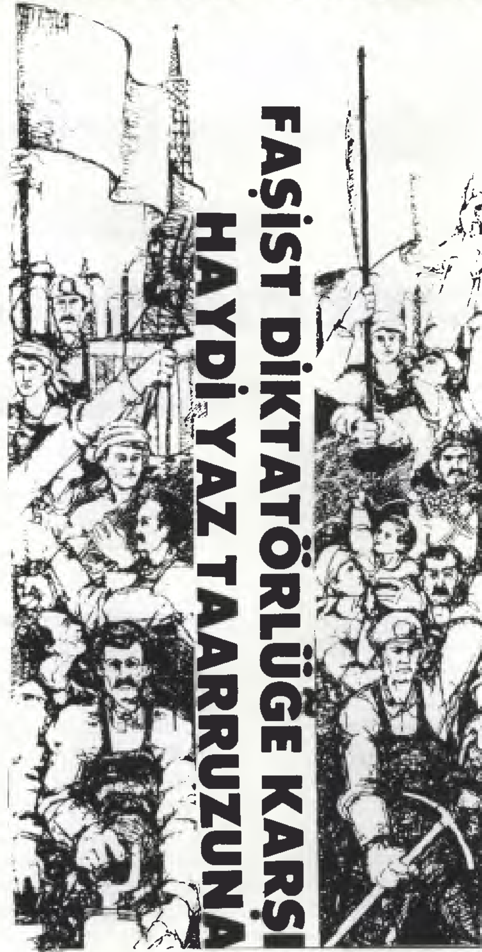
Mannheim'da Yaz Taarruzu coşkuyla sürüyor. Üç ay boyunca Yaz Taarruzu çerçevesinde eylemlerimizi üç ana noktada toplayan bir program hazırlandı.

1. Maddi özveri yarışı,
2. İdeolojik eğitim,
3. Yığın bağlarını artırma.

Tüm MİB militanları üç ay sürecek yoğun bir özveri yarışına daldılar. Hedefimizi ve kişisel yükümlülüklerimizi saptadık. Hedefe ulaşmak ve geçmek için tüm militanlar özel yaşantılarından kısıp, bütün parasal olanaklarını örgütlerine aktarmak, için birbirleriyle yarışıyorlar.

Haftada iki kez guruplar biçiminde Lenin'in sırasıyla şu kitaplarından eğitim yapılıyor: *Devlet ve Devrim, İki Taktik, Ne Yapmalı.*

Ayrıca hafta sonlarında herkese açık seminer düzenleniyor. 3 ay süreli seminerlerin konuları şöyle saptandı: 1. Ulusal burjuvazi nedir? 2. İleri Demokratik Halk Devriminde tekeldışı burjuvazinin yeri, 3. Devrimci durum ve ordunun bölünmesi, 4. Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı ve faşist cuntanın geliş nedenleri, 5. Sosyalizm Üstün Gelecektir kitapçığı, 6. Şili karşı devriminin dersleri, 7. Küba devriminin dersleri, 8. Afganistan devriminin dersleri, 9. Kıbrıs Sorunu, 10. Kürt Sorunu, 11. Pazar Sorunu, 12. Kemalizm nedir?, 13. Leninci örgütlenme ilkeleri, 14. Parti disiplini, 15. Dünya devrimi ve TKP.

MİB'in Yaz Taarruzu'nu tanıtma broşürü

Yığın bağlarımızı artırmada yardımcı olacak eylemler içinde, "Baba", "Arkadaş", "Sürü", "Maden" ve "Pir Sultan Abdal" gibi devrimci içerikli filimlerin gösterilmesi, aile ziyaretleri ve her yıl gelenekselleştireceğimiz Yaz Taaruzu Kır Şenliği var.

12 Temmuz pazar günü Kefertal'da yapılacak olan bu yılki kır şenliğinde saz ve söz yarışması, çeşitli spor gösterileri ve şiir ve fıkra yarışması gibi etkinlikler de yer alacak.

MİB militanları bu çok yönlü eğitimden, bu özveri savaşından alınların akıyla çıkacaklardır.

Yaz Taaruzu'nda tüm ilericilerin devrimcilerin aktif desteğini bekliyoruz!

Faşist diktatörlüğe karşı, devrim için savaşta haydi Yaz Taarruzuna!

Avusturya'da iki yönüyle Yaz Taarruzu

Ilyas Atescioğlu, Viyana

TKP Leninci kanadının Türkiye devrimci hareketine armağan ettiği Yaz Taarruzu'na bu yıl, Avusturya'da ilk kez katılıyoruz. Böylece komünist geleneği yeni bir alana taşıyor, yaygınlaştırıyoruz.

Tümümüz taarruz geleneğini yeni bir alana taşımanın ve bu alanda binbir zorluğa rağmen taarruz sınavına katılmanın onurunu ve coşkusunu yaşıyoruz.

Görülmeye değer bir coşku. TKP'miz için, devrimci savaşım için bütün olanaklarımızı seferber ettik. Yaratıcılığımızı ve günlük masraflarımızın asgarisini hesaplayarak hedefler koyduk. Taarruz boyunca birbirimizi geçmek ve hedeflerimize ulaşmak için yarışıyoruz. Sosyalist bir yarış bu.

Hepimiz çalışıyoruz... iş alıyoruz... ek iş arıyoruz.

Parasal olanaklarımız ve yeteneklerimiz doğrultusunda yapacaklarımız bir yana, yaptığımız ve taarruz boyunca yapacağımız günlük kısıntılardan bir-iki örnek vermek istiyorum: Sigarayı hepimiz bıraktık. Sigara paralarını biriktiriyoruz. Sigara paraları birikince büyük bir yekün tutuyor. Başka bir örnek de çay. Çay evde de içtiğimiz zaman kahvedeki fiyatının yarısını bir köşeye koyuyoruz. Bu da birikince önemli bir yekün tutuyor.

Ayrıca, Yaz Taarruzu'nu kendimizle sınırlı tutmuyoruz. Konuştuğumuz herkese, ülkemizin yaşadığı dönemin niteliğini, görevlerimizi ve taarruzun önemini anlatıyoruz. Birçok insan, aralarında tahmin etmediklerimiz de dahil, Yaz Taarruzu'na katkıda bulunuyorlar. Bununla ilgili bir örnek vermeden geçemeyeceğim. Devrimci demokrat arkadaşlar, biraraya geldiğimiz bir toplantıda, Yaz Taarruzu'nu ve taarruz boyunca planladıklarımızı anlattık. Anlatılanları dinleyince hem şaşırdılar, hem de çok sevindiler. Onlar da Yaz Taarruzu'na katılacaklar.

Taarruzu dışımıza taşırabilmemiz bize yeni olanaklar sağladı, sağlıyor. Bu olanaklar salt parasal olanaklar değildir. Yeni yeni ilişkiler çıkartıyoruz. Yığın bağlarımız gelişiyor. Abartmadan şunu belirteyim. Yaz Taarruzu Avusturya'da her yönüyle çok canlı geçiyor.

Taarruzun ilk iki haftasının sonuçları, bize "Yaz Taarruzu bir sınavdır" sözcüklerinin boşuna söylenmediğini öğretti. Taarruz gerçekten bir sınav. Ve bu sınavda her yönümüzü sınıyoruz.

Bu sınavın sonunda en başarılı olan yoldaşa, taarruz birincisine bir ödülümüz var. Yoldaşımızı, İTİB'in Yaz Taarruzu sonunda yapacağı "Taarruzu sonu" toplantısına ve aynı günlere rastlayan TKP'mizin kuruluş yıldönümü toplantısına göndereceğiz. Ödülün değeri, Avusturya'daki yoldaşların coşkusunu, hızını, verimliliğini arttırıyor.

Parasal olanaklarımızı örgüte akıtmak için
Yığınlarla güçlü bağ için!
Haydi Yaz Taarruzu'na!

Kıbrıs'ın işgaline karşı proletarya ent rnasyonalizmini yükseltelim

Yıldırım Girneli

Türkiye finans-kapitalinin Kıbrıs'ı işgalinin üzerinden yedi yıl geçti. Kuzey Kıbrıs sömürgeleştirildi.

Oniki Eylül'de karşı-devrimci bir programla iktidara el koyan faşist cunta faşizmi kurumsallaştırmaya çalışıyor. OYAK'çı generaller çetesi, bu arada Kıbrıs'ta "güçlenen komünizm tehlikesine" dikkat çekip, faşizmi Kuzey Kıbrıs'a da ihraç etmeye çalışıyor. Cunta, Kuzey Kıbrıs'ı, inşa etmeye çalıştığı faşist Türkiye'nin açık, merkezi denetimine almaya yöneldi. Göstermelik KTFD'yi tek elden, daha doğrudan yönetmek istiyor. Türkiye işçi sınıfına, devrimci güçlere karşı azgınca terör uygulayan faşist cunta, KTFD "anayasa"sına göre" işçi bayramı olan 1 Mayıs'ın bu yıl kutlanmasını yasakladı. Bunlar, sömürgeleştirilen Kuzey Kıbrıs'ta faşist cuntanın, baskıları daha da arttıracağının işaretleridir.

Faşist cuntanın Atatürkçülüğü doğaldır ama...

Emperyalistleşerek ağır ekonomik-toplumsal bunalımı çözmeye çalışan faşist diktatörlüğün iktidar bloku tekeldışı burjuvazi ile sınırlıdır. Cunta bir yandan halka ağır baskı uyguluyor, öte yandan ideolojik beyin yıkamayla, yalanla, demagojiyle halk sınıflarından taban yaratmaya çalışıyor. Menşevikler ve küçük burjuva hareketler de Kemalizmin "devrimci" özünü açığa çıkarmaya çalışarak, cuntanın Atatürkçülüğü çarpıttığını söyleyerek cuntanın ideolojik saldırılarına yardım etmiş oluyorlar.

Faşist cunta,, Türkiye'de liberallerin ve oportünistlerin katkılarıyla Kemalciliğe kazandırılan popülariteden nasıl yararlanıyorlarsa, Kuzey Kıbrıs'a faşizmi ihraç etmede de aynı olgu ne yazık ki işini kolaylaştırmaktır. Kuzey Kıbrıs'daki burjuvalar Türkiye'deki faşist darbeden bu yana Kemalizm gürültüsünü yükselttiler. Bu doğaldır. Ancak, işçi sınıfı adına ortaya çıkanlar da aynen Türkiye'deki menşeviklerin yolunu izliyorlar. Yalnızca Kemalizm konusunda da değil, tüm konularda böyle yapıyorlar.

Kuzey Kıbrıs'taki menşevikler TKP menşeviklerinin izindedirler!

TKP menşevikleri yıllarca Türkiye'de faşizm tehlikesini MHP ile sınırladılar. MHP-ÜGD kapatılırsa faşizm tehlikesi gidecek diye yanlış bilinç verdiler. Türkiye'de devrimci durumu MHP'nin örgütlediği terör diye göstermeye çalıştılar. Faşizmin Türkiye finans-kapitalinin seçimi olduğunu göremediler. Cuntanın, Avrupa kamuoyu önünde iyice sıkıştığı bir dönemde papaya karşı düzenlenen ilkel bir faşist provokasyonla durumunu düzeltmeye çalışmasını Kuzey Kıbrıs'taki menşevikler şöyle yorumladılar: Papa II. Jan Paul *Türkiye'de MHP'nin örgütlediği terörden* o da payını aldı" (*Yeni Düzen,* 2.s. 143, 15 Mayıs 1981) (abç). Tam da TKP menşevikleriyle aynı ağzı kullanıyorlar.

Hatırlarız. 1979 1 Mayıs'ının burjuvazi İstanbul'da kutlanmasını yasaklamıştı. Menşevikler hemen İzmir'e taşındılar. 1980 1 Mayıs'ında ise menşevikler önce "bütün Türkiye 1 Mayıs alanıdır" diye "militanca" çıkış(!) yaptılar. Ardından Mersin'e çekildiler. Cunta bu yıl Kuzey Kıbrıs'ta 1 Mayıs'ın açık mitingle kutlanmasını yasakladı. Kuzey Kıbrıs'takiler de "işçilerimiz sorumlulukların bilincindedir. Demokrasimizin daha çok hırpalanmasını istemiyorlar" (*Yeni Düzen,* 1.5.1981, s.141) diyerek salonda kutlama çağrısı yaptılar. Tıpkı menşeviklerin yıllarla devrimci durumun görevlerini yerine getirmekten kaçıp, "demokrasiyi koruyalım", "uslu oturalım" diyerek ülkeye faşizmin gelmesine yardımcı oldukları gibi, Kuzey Kıbrıs'taki menşevikler de şimdi aynı yolu izliyorlar.

TKP menşevikleri, Atatürk-Lenin, Evren-Brejnev "dostluğundan" bahsedip Atatürkçülüğün iyi, olumlu özelliklerini sıralıyorlar. Cuntayı, Atatürkçülük yolunda ilerletmeye(!) çalışıyorlar. Kuzey Kıbrıs'takiler de bundan geri durmuyorlar. Cuntanın Kuzey Kıbrıs'taki önemli işbirlikçilerinden Denktaş'ı "Atatürkçü olamazsın", "Denktaş masondur", "eğer Denktaş Atatürk döneminde yaşasaydı herhalde İstiklal mahkemelerinde yargılanırdı", "Denktaş'ın yolu Atatürk'ün yolu değildir, Denktaş'ın yolu Vahdettinlerin yoludur" diye suçluyorlar. Denktaş'ın Atatürkçü olamayacağını söylüyorlar. Atatürkçülüğe övgüler diziliyor. TKP menşevikleri dini bütünleri cepheye çağırıyor. Onlar da Denktaş "hem mason, hem müslüman" olamaz diyorlar.

TKP menşevikleri yıllarca Kıbrıs sorununu Türkiye proletaryasının gündeminden indirdiler. İşgalin üzerine sis perdesi çektiler. Kuzey Kıbrıs'takiler de işgale karşı tek kelime söylemediler ve bunun ana nedeni yığınların önüne çıkıp da Türkiye aleyhine söz edememeleridir. CTP'nin son seçim bildirgesinde şöyle deniyor: "Türkiye ile özel ilişkiler geliştirilecek, daha yapıcı ve daha gerçekçi yaklaşımlarla uyum sağlanarak daha sağlam ve daha sağlıklı bir işbirliği ve dayanışma kurulacaktır. Türk toplumunun güvenliğine gösterdiğimiz öneme bağlı olarak Türkiye'nin garantörlüğünün devamı savunulacak ve dış politika girişimlerinde bu konunun daha da ayrıntılı anlatılmasına özen gösterilecektir" (CTP 1981 Seçim Bildirgesi, *Yeni Düzen,* 5.6.1981, s.146).

Kuzey Kıbrıs'da Leninci fikirler de güçleniyor

Kuzey Kıbrıs'ta menşevik fikirler işçi sınıfı üzerinde etkisini sürdürürken, öte yandan Leninci fikirler de filizleniyor. *İşçinin Sesi*'ne Kıbrıs'tan gelen mektuplarda sürekli artış var. *İşçinin Sesi*'nin Kıbrıs sorununa getirdiği doğru değerlendirme, Leninci fikirlerin Kıbrıs'ta da hızla gelişmesine yol açıyor.

TKP II. Leninciler Konferansı, Kıbrıs'a ilişkin konularla ilgilenmek üzere bir büro kurulmasını karar altına aldı ve sömürge ülkenin komünistlerinin görevlerini şöyle belirledi:

"Bu durumda işgalci-sömürgeci ülkenin işçi sınıfı olarak Türkiye işçi sınıfı, Kıbrıs Türk ve Rum halklarının kendi yazgılarının belirleme haklarını savunmalıdırlar. İşçi sınıfımızın, "kendi" burjuvazisinin Kuzey Kıbrıs'ı işgaline, sömürgeleştirmesine karşı enternasyonalist sesini yükseltmesi, Türkiye'de devrimi başarıya götürebilmesine doğrudan bağlıdır.

"İşçi sınıfımız, burjuva ulusçuluğunun körüklediği Rum düşmanlığına karşı, Kıbrıs Rum işçi sınıfına ve halkına güçlü bir proleter enternasyonalist dayanışma göstermelidir. Kıbrıs Rumlarının tüm haklarını gerçekleştirme yolu büyük ölçüde Türkiye'de devrimden, faşist diktatörlüğü devrimle yıkmaktan geçtiği için, Kıbrıs Rum işçi sınıfının devrimci dayanışmasını istemelidir.

"İşgalci sömürgeci ülkenin işçi sınıfı olarak Türkiye işçi sınıfı, işgal altındaki Kuzey Kıbrıs'da işçi sınıfının ve halkın işgalcilere karşı savaşına somut destek vermelidir. Sömürgeci zorbalığı yetmiyormuş gibi, şimdi bir de faşist diktatörlüğü Kuzey Kıbrıs'a uzatmaya çalışan Türkiye finans-kapitaliyle doğrudan yüzyüze olan Kuzey Kıbrıs işçi sınıfıyla, halkıyla sıkı örgütsel bağlar, ilişkiler geliştirilmelidir. Düşmanın ortak olduğu duyurulmalı, faşist bir Türkiye devletine karşı ortak savaşta sıkı eşgüdüm sağlanmalıdır" (*TKP II. Leninciler Konferansı Kararları,*).

Burjuva ulusçuluğunun, sömürgeciliğin açtığı tüm bölücü yaraların ilacı proletarya enternasyonalizmidir. Zafer faşist cuntaya karşı savaşan Türkiye ve Kıbrıs halklarının olacaktır.

Kahrolsun işgalci sömürgeci Türkiye finans-kapitali!

Kahrolsun sömürgecilik!

Yaşasın Türkiye, Kıbrıs işçi sınıfının işgalcilere, faşist cuntaya karşı savaş birliği!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Evr nci menşevikl r

Selim Gür, Viyana

FİDEF, TKP menşevik yönetiminin elinde kalan son çiftlik! FİDEF'te menşeviklerin dağılışı, gazetemizin geçen sayılarında yazıldı. FİDEF 5. kurultayındaki oyunları sergilendi. Menşevik FİDEF yönetimince kurultaya sunulan çalışma raporundaki pislikleri de işçi sınıfımıza açıklamak görevimizdir.

Faşist cunta yararına "çalışma raporu"

FİDEF'in faşist cunta yararına çalışmasının yıllık raporunda şöyle deniyor:

"...Kimi tutukevlerinde, poliste işkenceler aldı yürüdü. Gazetelere yansıyabildiği kadarıyla 20'yi aşkın insan bu işkenceler altında can verdi."

Oportünist FİDEF yöneticileri işkencelerin "kimi" tutukevlerinde yapıldığını söylüyorlar. Faşist cunta, komünistlere, devrimcilere, Kürt demokratlarına tüm Türkiye'de kan kusturuyor. Menşevik yönetim işkence yapılmayan tutukevlerinin adreslerini verse de Avrupa kamuoyunda faşist cuntayı aklasa, görevini daha iyi yapmış olur. Menşeviklerin "yurtsever" paşası Evren de bazı yerlerde işkence yapıldığını kabul etmek zorunda kalmadı mı? İşte bizim menşevikler "Evren paşa"larının kabul ettiği kadar işkence yapıldığını söylüyorlar.

Yine aynı "çalışma" raporunda şunlar söyleniyor:

"Askersel cunta öncelikle işçi sınıfının örgütlü hareketine ve sol güçlere en ağır darbeleri indirdi. Kürt ulusal hareketinin üzerine insanlık dışı hareketlerle yürüdü. İnsan haklarını ayaklar altına aldı. Ama diğer yanda sınırlı da olsa faşist terör örgütlerine de vurdu. Devlet aparatında, ordu ve poliste yer tutmuş faşistlere dokunmamakla birlikte, başta Türkeş ve MHP yöneticilerini tutuklayıp haklarında soruşturma açmakla, MHP ve yan örgütlerinin eylemlerini engellemekle, bazı terör odaklarını ortaya çıkarmakla onları da belli ölçüde geriletti" (s.17).

Kurultay raporunda yer alan bu satırların anlamı Türkçe okur-yazar olan herkes için açıktır. Faşist cuntanın sözcüsü Evren komünizme, faşizme karşı olduklarını, sağ ve sol terör ocaklarının, bölücülüğün kökünü kazımak... için darbeyi yaptıkları nı halka yutturmak için yırtınıyor. "Yurtsever devlet başkanı General Evren paşa" söyler de menşeviklere durmak olur mu? İşte onlar da aynı fikri değişik dille, yılan gibi sinsice halk saflarına akıtmaya çalışıyorlar. Askeri faşist diktatörlüğün hem sağa, hem sola vurduğunu söyleyen menşeviklerin tek itirazı, cunta sağa neden daha az vuruyor diyedir. Cunta sağa biraz daha vursa hak yerini bulacak!

Menşevikler Evren'in vefalı dostlarıdır

Evren TKP menşevik kanadının eski göz ağrısıdır. Menşevikler Evren'e tutkunlardır. U2 casus uçaklarıyla ilgili verdiği bir demeç üzerine, *Politika* gazetesinin birinci sayfasında iri kara harflerle manşet yapıp Evren'i "yurtsever general" olarak takdim etmişlerdi. O günden bu yana Evren'i daha da ilerletmişler:

"Erke el koymada anlaşan generallerin kimi çıkışları farklı görüşleri yansıtıyor. Bunların *General Güneralp gibileri Sovyetler Birliği'ni Türkiye'yi tehdit ediyormuş gibi gösterek emperyalist ve militarist çevrelerin en gerici konumlarında yer alıyor. Öte yandan orgeneral Evren,* Sovyetler Birliği'nin uluslararası barışın korunmasında büyük sorumluluk taşıdığını belirterek Türkiye ve Sovyetler Birliği arasındaki iyi ilişkilerin önemini vurguluyor. *Bu ise, emperyalizmin 'Sovyet tehlikesi' masalı ile kuşkusuz uyuşmuyor. Ordu içinde ve dışında kimi realist çevreler ilkel bir anti-Sovyetizmin, Orta Doğu'da körü körüne ABD çıkarlarının bekçiliğini yapmanın Türkiye'yi çevresinden yalıtlayacağını görüyorlar. ABD'nin hiç de güvenilir bir dayanak olmadığını anlıyorlar. ABD'nin Türkiye'yi NATO çerçevesi dışında maceracı eylemlere ortak etme isteklerine karşı çıkıyorlar. Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki dostça ilişkilerin gelişmesi her zaman Türkiye halklarının çıkarınadır. FİDEF olarak biz de bu yönde atılacak her adımı destekliyoruz.*"

Bu kadar uzun alıntıyı vererek kendimizi yanıt vermekten kurtardık, çünkü alıntı kendisi konuşuyor. Cunta içindeki (General Güneralp) ve dışındaki en gerici çevrelere karşı, cunta içindeki (Orgeneral Evren") ve dışındaki (TKP menşevik kanadı) ilerici güçlerin demokrasi savaşı hakkında daha ayrıntılı bilgi *Kurtuluş* ve *Atılım* gazetelerinden alınabilir! Biz burada ayrıntıya girmeyeceğiz!

Yolunuz açık olsun!

TKP menşevik yönetimi olgunlaştı, çürüyor. Burjuvaziyle açıktan işbirliğine yöneldi. Artık bütün derdi burjuvazinin kendisine karşı ürkekliğini gidermek oldu. Bu nedenle işçi sınıfının bilincini bulandırmak, burjuvazinin kuyruğuna takmak dışında komünist sıfatıyla hiçbir yakınlığının olmadığına inandırmak için herşeyi yapıyor. Menşevik yönetimin bu çabası içinde, artık komünist adı olgunlaşan oportünizmi örtmeye yetmiyor, "işe" yaramıyor. Türkiye ortamı öylesine hızlı ve keskin dönüşlü gelişmeler yaşadı ki TKP menşevik yönetimi paldır küldür liberalizme doğru yuvarlanıyor. Yolunuz açık olsun baylar! TKP'de oportünizmi ideolojik ve siyasal olarak yendik, örgütsel olarak da yeneceğiz. TKP 5. Kongresi bu yolda kilometre taşı olacaktır. Ama hâlâ etkinizde bulunan devrime inançlı insanları beraberinizde sürüklemenize asla izin vermeyeceğiz.

Ermeni sorunu vardır

Altan Eroğlu

Burjuvazi egemenliğini sürdürebilmek için öncelikle emek-sermaye çelişkisini bulandırmaya, bu gerçeği olabildiğince gözlerden saklamaya çalışır. Bu amaca yönelik kullandığı çeşitli araçlardan biri de ulusları, ulusal azınlıkları birbirlerine karşı kışkırtmak, halklar arasına düşmanlık, güvensizlik sokmaktır.

Türkiye burjuvazisi bu yöntemi kanlı, barbar cinayetler, soykırımlar ile hep uyguladı.

Bugün de faşist diktatörlük Kürt halkı üzerinde ulusal baskıyı arttırırken, öte yandan Ermeni düşmanlığını körüklemektedir. Burjuva basınında çarşaf çarşaf kusulan şovenist pislikler, yurt dışında çeşitli kentlerde düzenlenen gerici yürüyüşler bunun somut örneğidir.

Faşist cunta ekonomik, politik çıkmaz eşiğinde yurt içinde kanlı terör uygularken, yurt dışında giderek gelişen devrimci demokrat muhalefete saldırmaktadır. Komünistlerle çeşitli demokrat, antifaşist örgütlerin oluşturdukları, yurt dışındaki bu muhalefet, faşist cuntanın kanlı yüzünü dünya kamuoyuna sergiliyor. Cunta düştüğü tecrit çemberini kırmak için çeşitli provokasyonlara girişiyor. Bir yanda Papa olayı yaratılırken, öte yanda birden bire "Ermeni terörü" artıyor. Cuntacı basın tarafından ayyuka çıkartılan "Ermeni cinayetleri" ile kamuoyunun dikkatleri bu noktaya çekilmeye çalışılıyor.

Ermeni katliamlarının tarihsel çerçevesi

Anadolu devriminin geleceği açısından uluslar ve ulusal azınlıklar sorunlarında doğru tutum can alıcı öneme sahiptir. Türkiyeli komünistler olarak, burjuvazinin bu konudaki her türlü saldırısına karşı savaşmak, tarihsel gerçekleri sergilemek görevimizdir.

Türk şovenistlerinin Türkiye Ermenistanı'nda uyguladığı soykırım tarihin tanık olduğu en barbar cinayetlerdendir. Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılma, sömürgelerin kopuş süreci ile birlikte Türk burjuvazisi statükoyu korumak, kalan imparatorluk topraklarını elde tutabilmek amacıyla İslamcılığa, Türkçülüğe yönelmiştir. Bu konuda attığı her adımın, her seferinde doğrudan sonucu Türkiye Ermenistanı'nda bir soykırım olmuştur.

1845-1940 yılları arasında Ermenistan'ın çeşitli kent ve kasabalarında kırıma girişilmiş, bu süreç içerisinde Türk şovenistleri milyonlarca Ermeni'nin kanına girmiş, mallarını yağmalamıştır. Ermeni halkı üzerinde, en insanlık dışı baskılar uygulanmış, kıyımlardan sağ kalabilen aileler, çoluk çocuk, zor yoluyla İslamlaştırılmış, Türkleştirilmiş, ya da açlığa bırakılmış, dünyanın dört bir yanına sürülmüştür. Binlerce yıllık Ermeni kültürünün mirası olan kiliseler, okullar, tarihsel yapıtlar, tarihi istendiğince yazabilmek için yerle bir edilmiştir. Tüm yer adları Türkleştirilmiştir. "Türkiye Ermenistanı" deyimi şiddetle yasaklanmıştır.

1845'lerde başlayan soykırım uygulamaları, Zertoun kasabasında (K.Maraş iline bağlı Süleymanlı) ilk doruğuna varmıştır. 1864 yılında Sultan Abdülaziz emriyle Zertoun tamamiyle yıkılmış ve burada 20 binden fazla Ermeni katledilmiştir. Avrupa'nın çeşitli devletleri çeşitli nedenlerle bu katliamlara karşı çıkmış ve o sıralarda Osmanlı İmparatorluğu ile yapılan San Stefano, Kıbrıs antlaşmaları (1878) ve Berlin Kongresi ile Türk baskısı altındaki Hristiyan halkların çeşitli hakları Sultan tarafından kabul edilmiştir. Özellikle Ermeni halkının hakları garanti altına alınmıştır. Ancak o sıralarda Avrupa siyasal yaşamında kıyasıya süren çıkar çekişmeleri, yapılan antlaşmaları etkisiz bırakmıştır. Ermeni halkı üzerindeki barbarlık, baskı sürmüştür. Osmanlı İmparatorluğu'nun giderek güçten düşmesi ile Pan-İslamizm hareketi boy vermiş ve bu 1894-1896 yıllarında Batı Ermenistan'da bir seri katliama yol açmıştır. Sultan Abdülhamit II emriyle gönderilen ordularca başlıca Sassoun, Erzurum, Van, Harput, Maraş olmak üzere Batı Ermenistan'ın çeşitli alanlarında 300.000'den fazla Ermeni kıyılmış, birçoğu zorla sürgüne gönderilmiştir. 100.000'in üzerinde kadın Osmanlı beylerinin haremlerine gönderilmiştir. Ermeni halkı üzerinde bu denli korkunç boyutlarda sürdürülen soykırım, daha sonra "Genç Türkler" hareketi ile geliştirilen Pan-Türkizm ile de devam ettirilmiştir. Ziya Gökalplerin, Enverlerin, Talatların önderliğini yaptıkları bu saldırgan ve yayılmacı burjuva ulusçuluğu 1914-1918 yılları arasında yine bir seri kıyım gerçekleştirmiştir. 2 Temmuz 1915'de doruk noktasına ulaştırılan bu katliamlarda 500.000'den fazla Ermeni'nin kanına girilmiş, birçoğu kızgın Suriye çöllerine açlığa sürülmüştür. Daha sonra 1918'de gönderilen ordular Bakü'de 15.000 Ermeni'yi katletmiştir.

Bu en barbar soykırımlar sonucunda, Türk şovenistleri yaklaşık 1.500.000'den fazla Ermeni'nin kanına girmiştir. 1882 yılında Osmanlı İmparatorluğu sınırları içerisinde yaklaşık 2.600.000 Ermeni bulunmaktaydı. Bunun 1.600.000'i Türkiye Ermenistanı olarak bilinen altı ilde yaşamakta, kalan miktar çeşitli bölgelerde dağınık bulunmakta idi. Katliamlardan sonra bu miktarlar hızla düşmüştür. Bugün 6.5 milyon Ermeni nüfusunun 100.000 kadarı Türkiye'dedir.

Zor yoluyla İslamlaştırma ve Türkleştirme, Batı Ermenistan'daki Türk işgalinin değişmez temelidir. Bu siyaset daha sonra Kemalciler tarafından da sürdürülmüştür. Artık toplu katledilecek Ermeni kalmamış oluşu nedeniyle Kemal'in kıyım ve sürgünleri daha "az yığınsal" boyutlarda olmuştur. 1930'larda el altından Ermeni kıyımları yapılmıştır. Kemalciler ve hükümetleri de işlenmiş cinayetlerin hem mirasçısı, hem doğrudan suçlusudurlar.

Bugün görevimiz

Bugün de Türk burjuvazisi işlenmiş cinayetleri yadsımakta, bu konuyu şiddetle yasaklamakta, güneşi balçıkla sıvamaya çalışmaktadır. Ancak burjuvazi çeşitli provokasyon uygulamalarıyla körüklemeye çalıştığı Ermeni düşmanlığı ile kendini açık etmekte, halklar arasında kardeşliğin, güvenin ne denli azgın düşmanı olduğunu göstermektedir. En zorba biçimlerde halklar üzerinde baskısını sürdürmektedir. Ermenilerin en temel hakları olan kendi topraklarında yaşama hakkını reddetmekte, onları sürgün yaşatmaktadır. Öte yandan Kürt ulusu üzerinde soykırım uygulamalarına girişmektedir. Türk şovenistlerinin bu azgın saldırılarına karşı savaşmak, dünya kamuoyunu bu konuda aydınlatmak görevimizdir.

Bu savaşımın başarıya ulaşabilmesi soruna doğru bir yaklaşımla olanaklıdır. TKP II. Leninciler Konferansı bu konuda da doğru yaklaşımı göstermiştir:

"Bugün Türkiye'de ulusal sorun Kürt sorunudur. Kürt sorunu ile ulusal azınlıklar üzerinde uygulanan şovenist baskıları aynı düzeyde ele almak oportünist bir tutumdur. Bu oportünizme karşı çıkmak Türkiye'de ulusal azınlıklar üzerinde var olan ağır baskıları yok saymak anlamına gelmediği gibi, geçmişte

MUHABİR GURUPLARI

işlenen cinayetleri de yadsımak demek değildir."

Ulusal azınlıklar üzerindeki baskıları, ulusal baskı ile aynı düzeyde ele almak, iki farklı sorunu birbirine karıştırmak, ulusal azınlıklar sorununu, ulusal sorun düzeyine zorlamaktır. Bu da işçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımında birliğine, bilincine karşı bir cinayettir. Proletaryanın enternasyonal olan savaşımını ulusçu bir temele indirgemek, proletaryayı bölmek demektir. Konferans kararlarında bu oportünist yanaşımın tehlikesi belirtilmektedir. Komünistler proletaryanın enternasyonal birliğini savunurlar, sınıf düşmanı burjuvazinin böyle bir temelde yenilebileceğinin bilincindedirler. Tarihsel gelişmenin ortaya koyduğu sorunları da proletaryanın çıkarları doğrultusunda çözmek için savaşmayı görev bilirler. Bunun yanında ulusal sorunda yaşanan anda var olmayan sorunları yapay olarak zorlamazlar.

Türkiye'de Kürt ulusu ile Ermeni ulusal azınlığı üzerindeki baskılar aynı düzeyde ele alınamaz. Bunu yapmamak ise, Konferans Kararları'nda belirtildiği gibi baskıları yok saymak, tarihsel gerçekleri yadsımak anlamına gelmez. Günümüz Türkiyesi'nde ulus ve ulusal azınlıkların tüm demokratik haklarını elde etmeleri, Türkiye işçi sınıfının devrim savaşımıyla doğrudan bağlıdır.

TKP II. Leninciler Konferansı, Ermeni ulusal azınlığının tüm demokratik haklarının elde edilmesi doğrultusunda önemli bir adımdır.

"Konferansımız, Ermeni soykırımı ve ardından gelen sürgünü açıkça lânetler. Ermeni diasporası son bulmalı, topraklarını terketmek zorunda kalan Ermenilere bu topraklara serbestçe geri dönme hakkı tanınmalı ve devlet dönmek isteyenlere her türlü yardımı yapmalıdır. Ermenilerin her çeşit demokratik hakları sağlanmalıdır.

"Ermeni ulusal azınlığının haklarını savunmak, komünistlerin görevidir. Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi, Ermenilerin haklarını da yaşama geçirecektir."

Öncü işçilerde birşeyler yapma isteği var

Yoldaşlar,
İstanbul bölgesinden birkaç kısa haber vermek istiyoruz.

Küçük işletmelerde bunalım gittikçe büyüyor. Faizcilerden para alınmaya başlandı. Görüştüğümüz küçük işletmeciler 12 Eylül öncesi bu durumun olmadığını söylüyorlar. Faizi %70 dolaylarında alıyorlar. Protestolar ise artıyor. Elindeki yapılmış malı az bir para karşılığı uzun vadeli çek ve senet yoluyla satışlar yavaş bir şekilde sürüyor. Küçük işletmeciler piyasadan eskisinden çok daha az para ile dönüyorlar. Bunun sonucunda kendileri daha da yoğun çalışarak zorlukları aşmaya çalışıyorlar. Vergi denetimleri artırıldı. Küçük işletmeler üzerinde faşist devletin baskısı onları öfkelendiriyor. Bir yandan faşist cuntaya kızıyorlar, küfür ediyorlar ama öte yandan bu kızgınlığın acısını çalıştırdıkları bir iki işçiyi işten çıkararak, işçilerden çıkarıyorlar. Ayrıca birbirlerine yaptıkları işlerden fatura almak zorunluluğundan dolayı küçük işletmeciler arasında küfürleşmeye varan davranışlar gözleniyor. Çözümü göremeyen küçük burjuvazinin faşist cuntaya karşı derinden büyüyen öfkesi küçük işletmecilerde gözleniyor.

Gayrettepe polis karakolunda işkence yapılıyor. Alt katta tuz havuzu bulunuyor. Falakaya yatırılanlar burada koşturuluyor. İkinci katta 50-75cm derinliğinde bir havuz var. İçinde elektrik telleri bulunuyor. Yüzlerce kişi, gözleri kapalı, soğuk havalarda buraya sokuluyor. Aynı yerde bir öğretmen çarmıha gerildi. Yine aynı yerde konuşturmak için son anda, ip kesilerek "idam" işkencesi uygulanıyor. Birçok kişi yüksek olan bu binadan sarkıtılıyor. Kadınlara da çeşitli sarkıntılıklar yapılıyor.

DİSK'in örgütlü olduğu fabrikalardaki öncü işçilerde menşeviklere karşı öfke yoğun. Proletaryada önderlik eksikliği gözleniyor. Kendileri de önderlik eksikliğini dile getiriyorlar. İşçilerde birşeyler yapma isteği de gözleniyor. Öncü işçiler arasında dikkatli bir bilgi alma trafiği var. Cezaevindeki işçilere para toplamak tahliye olanları karşılamaya gitmek gibi. Kendilerini zor durumda bırakacak davranışlar da yapabiliyorlar. Geri düzeydeki işçilerde öfke var.

Kartal Mensucat fabrikasında paraların düzenli verilmemesinden dolayı 3 gün yemek yememe eylemi yapıldı. Eylem başarılı geçti, paralar verilmeye başlandı.

İstanbul

Faşist cunta maskesini indirdi

Ülkemizdeki faşist cunta varlığını sürdürebilmek için bir sürü demagojiye ihtiyaç duyuyor.

Hangi ülkeye faşizm gelirse gelsin, açıkça "ben faşistim", "ben halk düşmanıyım" demez, dememiştir. O yönetimin faşist olup olmadığı, ekonomik politikasından, toplumsal olaylara bakış açısından, devletin kime hizmet ettiğinden vb. anlaşılır.

Bugün yurdumuzda faşizm "sağa da sola da karşıyız" diyerek taban toplamaya çalışıyor. Bir yandan da şehrin en işlek caddelerine "TÜRK'ÜN EN BÜYÜK DÜŞMANI KOMÜNİSTLİKTİR" diye pankartlar asarak, ezilen halkların can düşmanı faşizmi gözden uzak tutmaya çalışıyor.

Tarihte güçlülüğünü, sınıf bilincini gösteren işçi sınıfımız ve emekçi halkımız faşist cuntanın neden geldiğini, kime hizmet ettiğini, anlıyor, anlıyacaktır. Zaten faşist cunta başı Kenan Evren "ben cumhurbaşkanı olmak için değil, iç savaşı önlemek için geldim" diyerek amacını kendi ağzıyla açıklıyor. Devrimci durumu bastırmak, devrimci durumdan karşı devrimle çıkabilmek, ekonomik, toplumsal, siyasal bunalımı tersinden çözebilmek, devrimi engellemek için geldiğini bu sözlerinden açıkça anlayabiliriz.

Biz faşist cuntanın demogojilerine karşı savaşıyor, halk düşmanı faşizmi teşhir ediyoruz. II. Konferans kararlarını hayata geçirip faşist cuntayı devrimle alaşağı etmek için çalışacağız, çalışıyoruz. İşçi sınıfımızın öncülüğünde emekçi halkımız alnının akıyla bunu başaracaktır.
BURJUVA İDEOLOJİLERİNE VE DEMOGOJİLERİNE KARŞI SAVAŞ!
HALK DÜŞMANI FAŞİZMİ DEVRİMLE YIKACAĞIZ!

Kararlı çalışmayla çevremizdeki gerilemeyi durduruyoruz

Oniki Eylül faşist cuntası ile birlikte, *İşçinin Sesi* de dahil tüm örgütler zayıfladılar, hatta gericilik dönemine hazırlıksız girenler yok oldular.

Şu anda Ankara'da çalışır durumda olan *İşçinin Sesi* ve *Halkın Kurtuluşu* vardır. *Halkın Kurtuluşu* bizim çalışma yaptığımız alanlarda *Memur Postası* gazetesini dağıtıyor. Ancak *Halkın Kurtuluşu, Memur Postası*'nda yaydığı reformcu bilinçle bizim menşevikleri geride bırakıyor. Şu kadarını söyliyelim, *İşçinin Sesi* hangi HK'lının eline geçtiyse büyük övgü ve sempati kazanmıştır. Bunu kendi ağızlarıyla da söylüyorlar.

Yoldaşlar, içine girdiğimiz gericilik dönemi ile Ankara'da işçiler arasındaki çalışmalarımız çok zayıfladı, hatta yer yer sıfırdan başlamak zorunda kaldık.

Dokuz aylık gericilik döneminde, ilişkide olduğumuz işçilerden bazıları gerileme içine girerek bizimle ilişkilerini kestiler, bazıları selam almaktan bile çekindiler. Bir ara, çalışma yürüten sorumlu yoldaşların dışında elimizde hiç ilişki kalmadı.

Bizimle ilişkilerini kesme yanlısı olan işçilerle biz ilişkilerimizi kesmedik. Onlara gazetemizi sürekli ulaştırdık. Bunun sonucunda bir zamanlar devrimciliği bırakma yanlısı olan bu arkadaşlar şimdi eğitim istiyor, gazete dağıtıyorlar. Hatta birkaç arkadaş 1 Mayıs'ta uçtu uçtu atma ve

MUHABİR GURUPLARI

kızıl bayrak asma işlerine bile katıldılar.

Konferans kararlarında, dağınık geri çekilmeyi önce düzenli duruma sokmak ve durdurmak, giderek yığınları açık savaşıma çekmekten söz ediliyordu. Biz çalışmalarımızda gördük ki kendimiz kararlı olunca, şimdilik en azından sempatizan çevremizde gerilemeyi durdurabiliyoruz. Bu gelecekteki açık yığınsal savaşların habercisidir.

Yaşasın Leninci TKP!

Yaşasın Devrim!

Ankara

Güçlü yığın bağları sağlıklı örgüt çalışmasının bir koşuludur

İstanbul'da Savaşım adında bir İMG kurduk. Grubun şu anda yaptığı çalışma, çeşitli kesimlerden insanlar arasında yayın dağıtımı ve bu süreçte kurulan ilişkileri düzenli ilişkiler durumuna getirmeye çalışmaktır.

Bugüne kadar gazeteyle düzenli bağ kuramadık. Kişisel olarak mektup yazma, haber gönderme oldu, fakat grup olarak bu konuda yeterli çaba sarfetmedik. Bunun nedenleri tartışmalarımızın sonucunda şöyle somutlandı:

1. Yığınlarla bağımızın zayıf olması,
2. Mektup yazmanın önemini kavramamak, ya yazacak bir şey yok, ya da bu yazılır mı diyerek haber göndermeyi ihmal etmek.

Fakat her geçen gün bağlarımızın gelişmesi sonucunda iki neden de kendiliğinden kafamızdan yok oldu. Bundan sonra mektuplarımız Savaşım İMG adına gelecektir.

İstanbul

Cezaevlerindeki baskılara yanıt ülkede devrim savaşını yükseltmektir

Faşist cunta insanlık dışı saldırılarını her yerde, özellikle de cezaevlerinde sürdürüyor. İçerden çıkan arkadaşımız şunları anlattı: Kışlalarda işkence günlük iş haline gelmiş. İstedikleri zaman tutukluları tahliye edildi gösterip işkenceye götürüyorlarmış. Aramalar için koğuşları bastıklarında tutukluları dövüyorlarmış. Ayda bir, nöbet tutanları değiştiriyorlarmış çünkü jandarmalar tutukluları dövmek istemiyorlarmış.

1 Mayıs'ta pişmanlar koğuşu dışındaki tüm koğuşlar belli bir saatte marş söylemeye başlayınca gözyaşartıcı bombalarla koğuşlara saldırmışlar. 1 Mayıs sabahı İstiklâl Marşını söyletmek istedikleri halde kimse söylememiş.

Oniki Eylül'den bu yana yapılan her idama karşı süresiz açlık grevi kararı alınmış fakat her seferinde zorla ağızları açılarak yemek yediriliyormuş ve bu günlerce sürüyormuş. Metriste kadın siyasi tutuklulara banyo esnasında askerler saldırmışlar. Buna karşılık hiçbir şey yapılamamış.

Arkadaşın anlattıklarından çıkan sonuç içerde kalıcı, tutarlı bir birliğin oluşturulmamasıdır. Ama, cezaevlerindeki duruma karşı en köklü adım ülkede devrimci savaşımı yükseltmek, bu faşist cuntayı devirmektir.

1 Mayıs'ta İstanbul Kartaltepe Mensucat'ta yarım saat iş bırakma eylemi yürütülmüş. Eylem esnasında kadın işçilerden biri kapıyı kırıp dışarı yürümek istemiş.

Savaşım-İstanbul

Bize de gün gelecek

... Basma sanayi'nde kendiliğinden gelişen bir işçi hareketini anlatmak istiyoruz.

Bu fabrika üç posta devriyeli çalışıyor. Sürekli baskılar artıyor. İşçinin huzuru sık sık bozuluyor. Neyse, A postasında ceryanlar 3 saatliğine kesilmişti. Usta yemeğe gidin, gelin, içerde masura kesin dedi. İşçiler pirim ödenmiyor, biz çalışmayacağız dediler. Üç saattan sonra yine makinada çalışamayız diye kesin karar verdiler ve çalışmadılar. Üç saat ceryan kesilince herkes makinasını sildi oturdu. Usta kızdı ve deftere verdiğim işi yapmadılar diye yazdı.

Ertesi gün şef hepimizi odasına çağırdı, tek tek ifademizi aldı. İlk başta şunları soruyordu: Niçin çalışmadınız? Sizin önderiniz kim? Cevap olarak herkes aynı şeyi söyledi ortak karardır dedi. İşçiler pirimleri ayrı verin, ceryan kesilince bilelim pirimin çalışıp çalışmadığını, aylığa karıştırmayın deyince şefin kafası bozuldu, masaya vurdu ve ben ona karışmam, ona sendika karışır dedi.

İşçiler, o zaman sendikaya gidelim deyince, şef kendinizi dışarda bulursunuz ona göre düşünün dedi. İşçiler, sırtımıza verilen yükü taşıyamıyacak duruma geldik deyince şef canınız isterse taşıyın, ne yapabilirsiniz diye cevap verdi. Daha buna benzer çok konuşma geçti. İşçiler de şefin her dediğine cevabı yapıştırdılar.

Olaydan sonra, arkadaşın birinin pirimini kestiler. Pirimi kesilenle birlikte 3 kişiyi göz altına aldılar. Ertesi gün şef hepimizi odasına yine çağırdı ve ellerimize birer zarf verdi. Bu zarfta bir daha aynı "hatayı" yaparsak çıkışımızı verecekleri ve ayrıca bu olayı sicil dosyasına geçirdikleri yazıyordu.

İşçinin öfkesi artıyor ve korkmuyor, saldıracak yer arıyor. Bir hafta sonra C ve A postaları ayrı ayrı sendika odasına doldular. "Yeter bu baskılar. Eğer görevinizi yapmak istiyorsanız, bize sahip çıkın. Makinalar eski, yüksek randıman veremiyoruz. Üstelik yarım saat veya bir saat önce işbaşı yapıyoruz. Durumu görüyorsunuz" dediler. Buna karşı sendikadakiler, susun, sesinizi çıkartmayın, durumu biliyoruz, bu durumda hepinizi götürürler, geliriz bakarız kanunlara göre birşey yaparız, bir daha sendikaya gelmeyin dediler. Yarın geliriz dediler ama aradan 2 hafta geçti gelmediler.

İşçiler onların da ne olduğunu öğrendiler. İşçilerin sürekli kinleri artıyor. Bize de gün gelir, kurtuluruz bu köpeklerden diyoruz.

Yaşasın devrim!

Bursa

Devrimci kadınlar da cezaevlerindeki baskılara boyun eğmiyorlar

Sizlere son haftalarda Ankara Askeri Cezaevi'nin bayan kısmında çıkan olaylarla ilgili bilgi vermek istiyoruz.

1 ve 6 Mayıs tarihlerinde tutuklular kutlama törenleri düzenlediler. Bu arada, tutukluların savcılığa gidiyor diye işkenceye götürülmeleri nedeniyle, savcılık için istenen bir tutukluyu vermediler. Bu olay isyan diye nitelendirilerek görüşler 6 hafta yasaklandı ve isyanın (!) elebaşıları toplu halde ayrı bir koğuşa kondular. Görüşe gelen ailelerin içeriye girmeleri halinde "vur emri" verildi.

Tutuklulara olanca baskı uygulandı. Er gibi talim yaptırmak, inançlarına ters düşen sözler söylettirilmek istendi. Bunun için dayak atıldı, işkence yapıldı ama arkadaşlar idarenin tüm baskılarına karşı direndiler, boyun eğmediler. Bu olaylar arasında yine savcılığa götürülmesi gereken bir tutukluyu ancak işkence yapılmayacağına ilişkin özel bir anlaşmayla bıraktılar. Tutukluların bu direnmesi karşısında cezaevi idaresi görüşleri 6 hafta yasaklayan kararından vazgeçerek, 3 hafta sonra yasağı kaldırdı.

Görüşler açıldıktan sonra uzun süredir Emniyette olan ve cezaevine yeni getirilmiş bulunan kızını ziyarete gelen bir anne, kızının bitkinliğini görüp bir-iki söz söyleyince, kendisini derhal dışarı çıkardılar, kızı da koğuşuna gönderdiler ve görüşler yine 2 hafta yasaklandı. Faşist cun-

MUHABİR GURUPLARI

tanın ülke çapındaki açmazı bu olayda da yansıyor.

Görüşleri yasaklasalar, aileler arasında geniş bir hoşnutsuzluk, kızgınlık yayılıyor. Yasaklamasalar, bu kez aileler içerdekilerin durumunu görüyorlar, yine öfke yayılıyor.

Tutukluların direnmeleri ile küçük bazı kazançlar elde edildi ancak idarenin baskıları sürüyor. Direniş de sürecektir.

Ankara

Halkımız MHP'yi de faşist cuntayı da devrimle cezalandıracaktır

Oniki Eylül faşist darbesinden sonra, cunta halkın bilincini bulandırmak için biz sağa da sola da karşıyız demagojisiyle işe başladı. Finans-kapital yararına ekonomik uygulamaları gerçekleştirebilmek için ilk sarıldığı dal bu oldu. Bunun bir parçası MHP'nin yargılanması kitlelerde yanlış bilinçlenmeye yol açtı. Oportünistler ve liberaller de bu yanlış bilinçlenmeye katkıda bulundular, bulunuyorlar. Faşist cuntadan MHP'lileri cezalandırmasını istiyorlar. Halkı da faşistleri açığa çıkarmak için "savaşa" çağırıyorlar. Böylece cuntanın demagojilerine katkıda bulunuyorlar.

MHP'nin faşist bir parti olduğu, geçmiş dönemde vurucu güç işlevi gördüğü doğrudur. Ama doğru olmayan şey cuntadan MHP'lileri cezalandırmasını istemektir. Bu, halkımıza kan kusturan cuntayı faşizme karşı göstermek olur. Oysa faşizm MHP ile sınırlı değildir. Faşizm kapitalizmi kurtarmak için burjuvazinin seçimidir. Bu seçimi de yurtsever Evren! yoluyla uyguladı.

Oniki Eylül sonrasında MHP'li sivil faşistler askersel cuntaya her yardımı yapıyorlar. İçerden çıkan iki arkadaşla konuştuk. Yakalanmaları bir faşistin onları jandarmaya bunlar komünist diye göstermesi sonucu olmuş.

Halk düşmanlarını ancak halk cezalandırabilir. Halkımız MHP'yi de faşist cuntayı da cezalandıracaktır. Yaşasın devrim!

İstanbul

1 Mayıs'da faşist cuntaya meydan okundu

Baskı ve terör insanların içindeki ateşi söndürebilseydi, Spartaküs isyanları, vb ilk ve sonuncu olurdu.

Faşist cuntanın baskı ve terörü de devrimcilerin içindeki 1 Mayıs ateşini söndüremezdi, söndüremedi. 1 Mayıs'da cezaevindeki yoldaşlarımız boykot yaptılar ve hücrelere atıldılar. Ayrıca İzmir'de Emeğin Birliği'nden üç devrimci, MHP'li öldürdükleri için idama mahkum oldular. Duruşma günleri 1 Mayıs'a rastlamıştı. Mahkemede içlerinden biri kalkıp, "bugün 1 Mayıs, işçi sınıfının birlik ve mücadele günüdür, hepinizi saygı duruşuna davet ediyorum" diyerek burjuvazinin yargı organlarına meydan okudu.

Faşist cunta devrim ateşini söndüremeyecektir.

İzmir

Oportünizm, işçi sınıfına hesap vermek zorundadır

İşçinin Sesi yayınları ilk elime geçtiği günlerde, TKP ve tabanındaki bu durum beni yeni olmama rağmen şaşkına, büyük çöküntüye uğratmıştı. Nasıl olurdu, TKP nasıl bölünürdü, bir türlü aklım almıyordu. Üstümdeki sorumlu yoldaştan bağımsız olarak her iki tarafın tüm tartışmalarını izledim. Sonunda kararımı vererek bolşevik örgütlenmenin saflarında yerimi aldım. Çünkü oportünizmin izlediği yol acı bir dramdan öteye gidemiyordu.

Faşist darbeden önce gerçekleri gücümüz oranında halka duyurmaya çalışırken, karşımızda oportünizm duruyordu. Oportünistler bolşeviklere karşı çok şeyler tasarlıyorlardı. Tam tersi bir durumla karşılaştılar. Her girdikleri eylemde devrim kaçkınları olduklarını göstererek, yüz karasıyla çıktılar.

Fabrikalarda, semtlerde, her yerde işçi sınıfının, halkın hareketini burjuvazinin kuyruğuna takılarak engellemeye çalıştılar. Savaş alanlarından kaçtılar. Burjuvazinin emirlerini aynen uyguladılar. İstiklal marşı söylediler. Şanlı 1 Mayıslara, işçi sınıfının geleneklerine gölge düşürmeye çalıştılar. İşçi sınıfını yasal sınırlar içine hapsettiler. Devrimci merkez, sosyalist sistem diyerek gerçekleri sulandırdılar. Diğer sollara devrimci tutumla değil, bir takım karalamalarla saldırdılar. Kürdistan halkına komünist düşünceye yakışmayan tutumlar aldılar. Ayrılma hakkı dahil tüm haklarını savunmadılar. Şovenist tutum gösterdiler. Faşizmi halka yanlış anlattılar, MHP ile sınırladılar.

Bu yüz karası devrim kaçkınları, küçük burjuva kahve devrimcileriyle hesaplaşma bitmedi.

Bu hainlerle bağlı olarak dünya komünist hareketi içinde takınılan bazı tutumlar da açık söyleyelim yanlıştır. Türkiye'de faşizm ölüm saçıyor. Açlık, yokluk kol geziyor. Resmi rakamlara göre 200.000 kişi işkenceden geçiyor, 100.000 kişi hapishanelerde, beyin yıkama eğitiminde, işkencede. Tutuklu devrimcilerin bir bölümü hücrelerde katıksız ekmek kırıntıları ile bitkisel hayat yaşıyorlar. Televizyona çıkan, bana işkence yapılmadı diyenlerden bazıları çok iyi biliyorum ki işkence sonucu kan kusanlardandı. Sendikaların kapatıldığı, partilerin işletilmediği, vergilerin artırıldığı, zamın, zulmün başgösterdiği tüm bu koşulların baş sorumlusu, cuntaya faşist dememek akıl almaz bir tutumdur.

Marksizm-Leninizm'in ilkelerinde, kitaplarında, savaşımında böyle bir anlayış yoktur.

İzmir

Zoraki birliktelik zararlı sonuçlar doğuruyor

21 Haziran günü Nürnberg'de Proleter Dayanışma taraftarlarının düzenlediği "faşist askeri diktatörlüğe karşı mücadele ve anti-faşist güç birliği" semineri, faşist diktatörlük döneminde de bir takım siyasetlerin hâlâ eski "çocukluk hastalıklarını" sürdürdüklerini kitlenin önünde açık etti. Elbette ki bu durum, burada bulunan *İşçinin Sesi* savunucuları için sürpriz değildir. Bu tür hastalıklara tutulabilecek yapıdan olan siyasi çizgileri değerlendirmelerimizin şaşmazlığı buradaki somutta da kanıtlandı.

Seminerin amacı, her konuda olduğu gibi "faşist askeri diktatörlüğe karşı mücadele ve güç birliği" konusunda da kendini tek otorite sanan Proleter Dayanışma'nın birlikte mücadele edebileceği siyasi çizgileri saptamasıydı. Faşist cuntayı değerlendirme ve onu ele alış birlik için kıstas olarak ön plana çıkarılıyordu.

Proleter Dayanışma konuşmacılarının Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını tahlilleri ve buna bağlı olarak yaptıkları faşist diktatörlüğün tanımı, kitlenin kafasını aydınlatmaktan çok oldukça bulandırdı. İlginç 'sömürge tipi faşizm' teziyle Markzime-Leninizme katkıları (!) "çocukluk hastalığının" açık bir belirtisi olarak gösterilebilinir. Bu ilginç teze göre faşizm süreklidir ve yeni sömürge olan ülkelerde bu değişmez bir olgudur. Yani faşizm, devrimci durumun yaşandığı, bağımlı bir ülkede, hem de öznel öğenin yaşanılan devrimci durumun çok gerisinde kaldığı bir dönemde, bu olgulara bağımlı olarak gelişemez. Gene bu hastalıklı bünyeye göre egemen sınıfın sık sık hükümet değişikliklerine başvurmasının nedeni, devrimci durum değil de, devrimci hareketin önlenmesi için hükümet değişiklikleri ile yığınlara parlamenter düzenin alternatif olarak aşılanmasıdır. Yani hükümet değişiklikleri yönetenlerin yönetemezliğinin, yönetenlerin de eskisi gibi yönetilmek istemediklerinin sonucu değildir. Yığın eylemlerinin her gün daha da yükselmesi yukarıda saydığımız olgulardan kaynaklanmayan, yalnızca birkaç örgütün devrim savaşımı içersin-

MUHABİR GURUPLARI

deki aktivitelerinin (öncülerin savaşımının) yansımasıdır.

Toplantının ilginç yönlerinden biri de, *İşçinin Sesi* savuncularının "faşist cuntanın resmi ideolojisi olan Atatürkçülüğe-Kemalciliğe karşı savaşın, faşist cuntaya karşı verilecek savaşımdan ayrı tutulmasının reformistlik olacağı" görüşünün geçiştirilmesidir. Proleter Dayanışma'cıların "bizim Kemalizm konusundaki görüşlerimizi biliyorsunuz, şimdi konumuz bu değil" gibi geçiştirmeleri kitle tarafından ilgiyle izlendi.

Faşist darbe sonrası sapla samanın yaşamın içinde ayrışması sürecinin hızlanması, devrimci hareket içindeki eski krizin "kesintisiz" devamıdır.

Yürükoğlu yoldaşımız tabloyu çok güzel çizmiş, olayın adını çok güzel koymuş: "...devrimci cephede üç eğilim beliriyor: Şimdi toplumda, toplumsal psikolojide geriye doğru bir kayış ve yılgınlık var. Bazı hareketler buna teslim oluyorlar. Menşevikler bunun en güzel örneğidir. Dev-Yol da bunun en güzel örneğidir. Avrupa'da çeşitli Dev-Yol toplantılarında Atatürkçülüğün iyi tarafları üstüne konuşmalar gidiyor. Yolunu bulamıyan hareketler için birinci eğilim, toplumsal psikolojideki geri gidişe teslim olmak, iyice sağa kaymaktır. İkincisi, hâlâ eski yöntemlerde ısrar edip, kendi küçük gurubunu ayakta tutabilmek için intihar uçuşları, ya da provokasyon diyebileceğimiz yolu sürdüren hareketler var. Üçüncüsü, çeşitli hareketler kendi tıkanıklıklarını çözebilmek için birleşme yoluna başvuruyorlar. Bu gerçek bir birlikten çok zoraki evlilik gibi oluyor. Tıkanıklığı çözebilmenin yolu olarak kendi içindeki sorunu çözmek yerine, bir başka şeyle bütünleşmeyi seçiyor. Asıl yaygın olan gözlenen eğilim budur".

İşte yoldaşımızın dediği bu eğilim Proleter Dayanışma'nın Partizan adlı siyasetlere karşı aldığı ilkesiz tavırla da kristalize oldu. Daha toplantının başında "biz *İşçinin Sesi*'nin olduğu platforma imzamızı atmayız" çığlıkları ile tepinen Partizan Bolşevik adlı (Bolşeviklikleri 1977 1 Mayısı'nda kanıtlanmış!) siyasete bu konuda net bir tutum belirtmemeleri içinde bulundukları "zoraki birlik" olgusunun sonucuydu.

İşçinin Sesi savunucularının değerlendirmelerine (özellikle Kemalcilik konusunda) "doğru buluyoruz" demek zorunda kalan Partizan Yurt içi gurupçuğu da, "Bolşevik" biraderlerinin kendilerine saldırıya geçmesi sonucu attığı adımı geri aldı. Toplantının sonuna kadar Partizan biraderler *İşçinin Sesi*'ne saldırabilme yarışına girdiler. Her söz alışları sonrası komik duruma düşen, kahkahalarla karşılanan "orijinal" tezleri ve ilkeleriyle show-man'liklerini sürdürdüler.

İçine düştükleri iğrenç konumun verdiği psikolojide *İşçinin Sesi*'nin "halk saflarında" olmadığını saptadıklarını zırvalayarak daha da zavallılaştılar. Böylelikle Partizan biraderlerin ve Proleter Dayanışma'nın ortak bölenleri "zoraki birliktelik" oldu.

Yaşam en iyi öğreticidir. Yaşamdan birşeyler öğrenemeyenler gerçek dostlarını saptamakta her zaman güçlük çekeceklerdir. Geçmişte zoraki bağlaşıklıkların proletaryaya yarar sağlamadığı, tersi sonuçlar verdiği, Türkiye ve dünya pratiğinde kanıtlanmıştır. Komünistlerin bu konuda kafaları açıktır. Devrimden yana olanların halka karşı taşıdıkları sorumluluklar, ortak düşmana karşı ilkeli birlik temelinde yükselecek olan güç birliğinde "kendi küçük grubunu ayakta tutabilme" hesaplarının bir kenara bırakılması gerektiğini göstermektedir.

Geçmişte ne tür ve ne kadar fazla hata yapılırsa yapılsın, en azından, eski hastalığı terketmenin "ilkesizlik" olarak kabul edilmemesi gerekir. İlke doğruya doğru gelişmektir. Özellikle yaşadığımız bu gericilik döneminde, kendimizi daha da geliştirme eğiliminde, çabasında olmalıyız. İlkesellik adına, tersi tutumları ikna edici bir anlayışla eleştirmek komünistlerin önemli bir görevidir.

Biz, devrimciyim diyen tüm akımlardaki hatalı düşüncelerin değişmesi umuduyla, hep birlikte "Haydi Yaz Taarruzu'na" diyoruz!

Kahrolsun faşist diktatörlük!

Yaşasın TKP'miz!

Yaşasın 5. Kongre!

Nürnberg

Chalon'da 1 Mayıs 1981

Kürt-Türk işçiler, Fransız ve çeşitli uluslardan işçilerle birlikte 1 Mayıs'ı Chalon'da da kutladılar.

Türkiye'li İşçiler Komitesi'nin 1 Mayıs öncesi Chalon'un çeşitli semtlerinde yaptığı afişlemeyle 1 Mayıs'ın anlam ve içeriği ile Türkiye'deki faşist cunta kamuoyuna sergilendi.

1 Mayıs 1981 sabahı Beaunne meydanındaki yürüyüşe TİK ve FKP'nin Kürt — Türk Dil Grubu'ndan Türkiyeli işçiler katıldılar.

CGT sendikasının hazırladığı yürüyüşte Fransızca olarak hazırladığı "Kahrolsun Türkiye'deki faşist cunta" ve "Kürt ulusuna ayrılma hakkı" başlıklı bildiriler dağıtıldı, Fransızca, Kürtçe, Arapça ve Türkçe olarak hazırladığı "Tanklarla gelen faşist zorbalar, devrimle gidecek", "kahrolsun sömürgecilik, Kürt ulusuna ayrılma hakkı", "Türkiye'deki faşist baskı ve işkencelere son", "Türkiye' deki demokratik insan hakları faşizmin çizmeleri altındadır", "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi", "Yaşasın Komünizm", "faşist cuntayı yeneceğiz" pankart ve dövizleri taşındı. Yol boyunca sloganlar haykırıldı.

Yürüyüşün tamamlandığı alanda FKP'nin Kürt — Türk İşçileri Dil Grubu adına bir temsilci faşist cunta üzerine kısa bir konuşma yaptı.

Öğleden sonra CGT ve CFDT sendikasının iki yerde yaptığı geleneksel 1 Mayıs şenliğinde ayrı ayrı iki stand açan TİK, açtığı standlardaki büyük duvar gazeteleri, afişleri ve TDHSK Fransızca bültenleri sergiledi ve bildirileri dağıttı.

1 Mayıs'ların alanları doldurarak kutlanacağı günlerin hiç de uzakta olmadığına inanan Chalon'daki Türkiyeli işçiler, işçi sınıfımızın 1 Mayıs geleneğini güçleri oranında Chalon'da da yaşattılar!

Tanklarla gelen faşist zorbalar devrimle gidecektir!

Yaşasın dünya devrimi!

Chalon, Fransa